

Černý Lord, nekomerční umělecký server uvádí:

Ostrov mrtvých ryb

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi a ostatní; hudební kompilace
metalových skupin (příložený CD-ROM disk)

Ivan „Suryan“ Surýnek

Jan „Mortred44“ Hlávka

Jiří Sedláček

archív 90. let, diacritic & rework by Lord Kopromaster

Příložené CD:
kompilace metalových
skupin, obsah serveru

Černý Lord
Literární Server

Fantasy - sci-fi - horror
<http://totom.cernylord.cz>

Černý Lord – Ostrov mrtvých ryb: sborník povídek, hudební kompilace

Copyright © 1997-2011 under free ZOA license:

Ivan „Suryan“ Surýnek

Jan „Mortred44“ Hlávka

Jiří Sedláček

archív 90. let, diacritic & rework by Lord Kopromaster

Copyright © 2010 – Cover Illustration by Kristýna „Jara Row“

Benediktová (poison-poppys.mysteria.cz)

Copyright © 2010 – Edition by Petr Hyťha, DiS.

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-8995-6

Obsah

Obsah.....	5
O smutném rytíři a prokletém dítěti (Jan „Mortred44“ Hlávka).....	7
Baldassarův dům (Jiří Sedláček).....	25
Ostrov mrtvých ryb (Jiří Sedláček).....	33
Letní tábor (archív 90. let, diacritic & rework by Lord Kopromaster)	37
Noir Fiction (Ivan „Suryan“ Surýnek)	47

O smutném rytíři a prokletém dítěti (Jan „Mortred44“ Hlávka)

Slunce zalilo oblohu barvou žhavého bronzu a listy mohutných dubů se zaskvěly v nízkých odlescích té pozdní záře. Klikatá lesní cesta, zarostlá a napůl zapomenutá lidmi království, se líně vinula v mírných zákrutách po úbočí svahu a zřídka kdy dávala tušit cestujícímu svůj pravý směr.

Takovou cestu mohl stavět jen lesní lid – ukrývala v sobě celou citlivost elfí povahy, poetickou, staromilnou a tak hrozivě nepochopitelnou myslím řízeným chladnou logikou. Každým svým sáhem cesta hovořila tichou odvěkou řečí. Promlouvala o lese i vodách, o zašlé slávě a zaslíbeném příchodu zlatého věku a šeptala i jiné příběhy každému, kdo neměl uši hluché a oči slepé.

A muž, který se po ní na svém hnědáku ubíral, poslouchal její vyprávění velmi pozorně. Jel zvolna. Z kroku koně bylo možné vytušit, že nemá naspěch, nezdálo se však, že by jen nečinně bloumal jako šlechtic na projížďce. Nebyl ani ponořen do chmurných myšlenek, jak to dělávají čarodějové, ba ani se nepromenádoval jako voják na přehlídce. Jel vpřed se vši vážností a důstojností, jíž ale čerpal spíše z kouzelného okolí cesty než z vlastního nitra.

Jmenoval se Jorrund a bylo tomu již hezkých pár měsíců, co oslavil čtyřicáté léto svého života. Zažil mnoho a každá zkušenost zanechala na jeho tváři stopu – byly tu vrásky od smíchu i rýhy zármutky, linky moudrosti i jizvy bláznovství; zkrátka a dobře vše, co přinese cesta muži putujícímu za ctí a moudrostí. Jorrund kdysi býval vyhlášeným krasavcem, dřív než mu kníry zbělely a tváře povisly. Jiskra v oku mu však žhnula stejně jako vždycky a jeho pěst svírající otěže byla i nadále pevná jako skála.

Oděn v kroužkovou brň a s mečem u pasu nedával nikomu prostor k pochybnostem, že patří k elitě královských rytířů. Otlučенý železný štít, který se v rytmu koňské chůze houpal na jeho širokých zádech, nesl ještě stále s hrdostí barvy prastarého rodu, jehož sláva však již dávno zašla a oprýskala víc než onen kus kovu. Zkazilo ji víc prostopášné mládí či ochablé stáří? Vypočítavá zrada nebo vášnivá zaslepenost? Tou otázkou si Jorrund lámal hlavu už několik let.

Nebyla to ale záležitost rodu ani věc krále, co vedlo jeho kroky do Manholmského lesa. Následoval slib, který dal příteli na bitevním poli krátce předtím, než je vřava bojů navždy odloučila.

„Pokud se nevrátím, zprav prosím můj rod o tom, jak jsem bojoval. Zaručuji ti, že tě na oplátku přijmou jako nejváženějšího přítele.“ Tak se s ním Rigwund loučil – a Jorrund měl v úmyslu naplnit jeho poslední slova bezesbytku. Nesl těmto končinám smutnou zprávu, ale v hloubi duše doufal, že v zármutku těch dobrých lidí zde nalezne tepot podobně zkormoučených srdcí, jako bylo jeho vlastní.

Tak uvažoval, když se náhle cesta prudce stočila kolem roztroušených skal a svah se prudce rozběhl dolů do údolí. Tam se vstříc očím starého rytíře zablýsklo zlatorudé slunce vpíjející se do vln nádherného jezera. Jeho hladinu, celou prostoupenou bohatou září západu, křížovaly malé proutěné čluny a jako květy leknínů zdobily tu široširou modř. Přímo dole pod srázem, ve stínu dubového háje, se rozkládal malý přístav obehnaný palisádou. Oči královského reka byly uvyklé pohledům na různá utrpení, na bojové vřavy a hrůzy války, ale náhlý střet s nedotčenou krajinou a poklidnou vesnicí jej zastihl nepřipraveného. Seskočil z koně, usedl do rozložitých kořenů prastarého stromu a pozoroval ten nečekaný výjev s téměř nábožnou úctou. Z obou očí se mu přitom draly slzy tichého štěstí.

Viike sebou na posteli trhla. Otevřela oči, setřásla ze sebe nepříjemný pocit ze sna, jenž ji právě opustil, a posadila se. Zase se jí něco zdálo – a to nebylo nikdy dobré znamení. Oknem do její chatrče proudil vlahý noční vzduch a temná bezhvězdná obloha věstila, že se noc ještě nepřehoupala do druhé půle. Všech sedm jejích sourozenců neslyšně oddechovalo na sousední posteli. Klidně, s rukama a nohama propletenýma, jak jim podvědomí prikazovalo vždy, když od jezera vanul studený vítr.

Viike nebyla o mnoho starší než oni. V krajích, kde bláhoví lidé počítali čas, by jí hádali patnáct či šestnáct let, ale tady u jezera se věk neměřil na roky. Tady stačilo, že opouštěla bezstarostný věk dětství a vyvrávala v mladou ženu. Většina jejích vrstevnic již dávno měla manžela a čekala rodinu, Viike však stále zůstávala v domě svých rodičů a dohlížela na mladší bratry a sestry. Kdo by ji také chtěl, když je prokletá?

Když si na svůj temný osud vzpomněla, vyhrkly jí do očí slzy. To proto spí na posteli sama, zatímco ostatních sedm dětí sdílí společné lože.

Mohou za to ty zlé, pokroucené sny, které se jí rodí za bílým čelem, jakmile se její oči rozloučí se světlem dne. Živé a tak intenzivní, že často ovládnou spící tělo a hází jím ze strany na stranu, či jej vyvlekou ven z chaty – na břeh jezera, do temnoty lesa, či na osamělou skálu za vesnicí. Bez vysvětlení, bez důvodu.

Zdaleka nejhorší však bylo, když musela pozorovat, jak se její sny pomalu plní. Poprvé si toho všimla, když byla ještě malým elfím dítkem. Nejprve z toho pociťovala určitou sobeckou radost.

„Vidíte, já jsem vám to říkala,“ vesele pokřikovala, zatímco ostatní zoufale hasili hlavní sýpku. Marně – věděla, že musí shořet na popel a že se nepodaří zachránit ani klas. A tak se také stalo. Teprve později, když získávala rozum, začalo jí docházet, jak nebezpečné její sny jsou – pro vesnici i pro ni samotnou. Stala se tehdy samotářskou a své vize zavřela do nejtajnější komůrky ve své mysli.

Tím si však okolí ještě víc zneprátelila. Ostatní věřili, že by mohla být mocnou věštkyní; že by se mohla stát velekněžkou a ochránit jejich obydlí božskou mocí. Viike tenkrát hořce plakala a mezi vzlyky se snažila všem vysvětlit, že nic takového nedokáže – že je jen malá, hloupá dívka, kterou pronásledují sny s pachutí osudu. Od té doby plakávala často – právě tak, jako dnes v noci.

A přece, dnes bylo něco jinak. Otřela si své uhrančivě černé oči do rukávů své košilky a složila hlavu do dlaní. Usilovně se snažila vybavit si odešlý sen, až jí na čele naskočily hluboké vrásky. Její dech se zklidnil a obrazy začaly opět putovat její myslí...

Zdálo se jí o muže. Přijížděl na koni a v zářivé zbroji z cizí země. Přijížděl se srdcem zkormouceným žalem a zármutek krácel v jeho stopách jako veliký černý pes. Sestupoval z kopců do jejich vesnice a lidé se mu vrhali k nohám. Věděli, co jim přišel sdělit. Druhá katastrofa rychle dostihla tu první. Strašlivý netvor obsadil skálu nad jezerem a hrozil městu zničením. Cizí muž potlačil svůj žal a pozvedl krásný meč. Skrývaný smutek však svazoval jeho ruce. Bojoval s bestii, aby chránil jejich životy. Bojoval a padl. Jeho krev se vpíjela do země jako skromná předzvěst zkázy, která měla následovat.

Byl to smutný sen; smutnější o to víc, že nevěděla, co si s ním počít. Bála se, aby její strach a pochyby neprobudily sourozence, a proto se raději po špičkách vyplížila ven před chatu. Noc byla čarovná doba. Obloha se od večera zatáhla a nad jezerem visely mraky tak husté, že kdyby do nich bohové prstem šťouchli, spustí se lijavec. Měsíc v nich skrýval

svou tvář, ale světlé kolo v jejich středu nepřipustilo pochybnosti o jeho poloze. Ticho, které vesnicí panovalo, by se dalo krájet. Nebylo to ale poklidné, mírumilovné noční ticho. Bylo to ticho před bouří.

Náhle měsíc vystrčil svou hlavu z mračen a několika stříbrnými paprsky ozářil okolí. Viike se zatajil dech. Mezi nízkými střechami chatrčí a domků spatřila bránu palisády, otevřenou a nestřeženou, neboť za časů míru nebylo zvykem ji na noc zavírat... a tou branou právě projížděl muž. Muž oblečený do stříbrného měsíčního kovu. Muž na silném ušlechtilém koni a u pasu s bohatě zlaceným mečem. Ten rytíř se nesl hrdě a vznešeně, přesto však prostupovala každý jeho pohyb hluboká melancholie. Viike měla srdce až v krku, neboť věděla, že tentokrát nespí. Ne, to se jen její sen stával skutečností. Spustil se hustý liják.

Vesnicí na břehu Manholmského jezera se zpráva o smrti mladého pána Rigwunda rozletěla jako blesk. I samo nebe se rozplakalo nad tou tragickou ztrátou a skrápělo střechy vytrvalým deštěm od chvíle, kdy Jorrund projel městskou branou. Vladyka Kelkwynd, Rigwundův otec, přijal synova druha s vlídností a srdečností starého přítele. I přesto však nemohlo Jorrundovi uniknout, že ve svém zármutku se raději těší samotou a svou hostitelskou povinnost neplní tak svědomitě, jak by se očekávalo. Stěží mu to však mohl mít za zlé. Kněžna Ulgwynda naopak utápěla svůj žal v planém klevetění se svými dámami a příliš častém popíjení piva. K hostovi zůstávala chladná a strohá – kdo ví, zda jej nevinila ze smrti svého jediného dítěte?

Jorrund trávil své dny v Manholmu především o samotě. Proč tu prodléval i poté, co splnil svou povinnost, sám nevěděl. Snad to bylo tím, že od doby, co při porodu mrtvého chlapečka zahynula jeho milovaná žena Hedwika, neměl místo, které by mohl nazývat domovem. Snad proto, že uplynulo již čtrnáct let chvíle, kdy nechal své statky i tvrz v opatrování bratru Irglynovi, ačkoliv se obával, že jeho vláda povede k ještě většímu chudnutí rodových panství. A snad i proto, že když onoho slunného večera sjížděl sem dolů k jezeru, připomněla mu krása zdejší krajiny staré časy, kdy ještě s Hedwikou po boku vládnul bohatému a šťastnému kraji a nemusel si nic z předchozího vyčítat.

Mysl vladyky Kelkwynda trápila však ještě jedna starost, o které Jorrund nevěděl. Před několika týdny jej navštívili místní lovci, aby ho zpravili o tom, že na Černé skále nad jezerem se usídlila jedová wyverna,

jež svými útoky decimuje lovnou zvěř. A až ji vyloví všechnu... Kelkwynd moc dobře věděl, kam se obrátí pro další potravu.

Když vstoupila do domu starého Frylla, cítila se Viike velice slabá. Už už se chtěla otočit a zmizet dřív, než si jí starý bard všimne, ale nohy jí vypověděly službu. Nesly ji pomalu do spoře osvětlené místnosti a nedaly si poručit. Na stěně i na podlaze tu ležely vydělané kůže nejrůznějších příšer a Viike málem vyjekla, když na ní z krbové římsy mrkla hrozivá rozšklebená hlava s žabí tlamou plnou ostrých zubů. Oddychla si, když si uvědomila, že k ní nepatří žádné tělo. Ještě víc ji však zaujala řada cizokrajných hudebních nástrojů, diaulů, niňier a sitárů uložených na bytelných policích v nejtmavějším koutě. Jak ráda by k nim vykročila a zkusila, jaký asi dělají zvuk! Než však stačila udělat první krůček, vyděsil ji hluboký mužský hlas:

„Bud’ zdráva, krasosmutná Viike.“

Ani se nestačila rozhlédnout a již se zvedla z obrovského křesla u krbu rozložitá postava Fryllova.

Fryllo byl statný muž a ačkoliv již dávno překročil hranici kmetského věku, bylo jeho tělo stále samý sval a samá šlacha. Oblékal se vždy pestře a cizokrajně a jeho kučeravé, antracitově černé vlasy rámovaly tvář jižanského mouřenína. Jen bohové vědí, proč tento zcestovalý a světem zmoudřelý hrdina zakončil svou životní pouť právě zde, v nejzapadlejší a nejobyčejnější vesničce Západu. Měl k tomu však jistě své důvody.

„Jen pojď blíž a pověz mi, co tě za mnou přivádí...“ pravil mírně a něžně, když viděl, že jeho pozdrav dívku polekal.

Viike musela sesbírat poslední zbytky odvahy, aby ze sebe dostala prvních pár vět. Pak jí však slova jako kouzlem začala sama skákat na jazyk a když skončila vyprávění o svém snu, měla pocit, že řekla víc než za posledních několik let dohromady.

„To je zlé,“ pravil starý bard, z jeho tváře však nezmizel něžný úsměv. „Moc zlé, co mi tu říkáš. A o to horší, že máš úplnou pravdu. Jsou tomu dva dny, co si nás nechal vladyka Kelkwynd svolat, aby se s námi uradil, jak s wyvernou naložíme.“

Jeho hlas byl melodický a zpěvný a ačkoliv mluvil se smrtelnou vážností, nemohla se Viike zbavit pocitu, že muž za příštím slovem vystřihne z ničehož nic excelentní salto či vytáhne z rukávu pár holoubat.

„Je pravděpodobné, že rytíř Jorrund vyrazí s nestvůrou bojovat, dozví-li se, že nám může pomoci. Ale jak tvůj sen předpověděl, jeho duše je polomrtvá žalem. Ačkoliv v plné síle by ještě lehce porazil, dnes mu lehce podlehne.“

„Co ale můžeme udělat? Jak zvrátit štěstí na svou stranu?“ zeptala se Viike skoro nenuceně.

Fryllo se zamyslel. Usedl do křesla a zapálil si dlouhou černou dýmku, z jakých kouřívají trpaslíci z Diamantových hor. Potáhl si, z úst vypustil hustý obláček tabákového kouře a zdálo se, jako by jej bedlivě pozoroval, dokud se dým nerozplynul. Teprve poté promluvil.

„Sama pro něho můžeš udělat víc, než si myslíš. Nosíš v srdci dar, který může Jorrundovi pomoci k vítězství – a on zas ve svém cosi, co dokáže napravit život tobě.“

Viike na něho nevěřícně pohlédla. Je možné, že by ona – ONA! Prokletá Viike! – mohla tak mocně zapůsobit na toho vznešeného rytíře?

„Věc však není tak jednoduchá. Nejdříve ze všeho musíš najít cestu k jeho duši. To může být velice těžký boj.“

Viike se ve svém překvapení zmohla jen na prostou otázku.

„Co mám tedy udělat?“

„Vyhledej toho rytíře, řekni mu o nebezpečí, které naší vesnici hrozí a nabídní se, že jej dovedeš skrz les nejkratší cestou až k Černé skále,“ pravil Fryllo. „Přiměj jej, aby ti vyprávěl o svém životě. Otevři mu srdce a vyžeň mu z něj tíseň a zármutek – tvé sny ti napoví, co je třeba.“

Jorrund se nemohl ubránit úsměvu, když vyslechl, co mu Viike povídá. Přejel její drobnou, slabou postavu pohledem a zůstal očima viset na malém ranečku na jejích zádech. Po jeho straně se houpala stará kostěná dýka.

„S tímhle chceš jít a pomáhat mi v boji s wyvernou?“ otázal se jí pro jistotu. „Nebud' bláhová, dívenko. Rád prokážu službu vaší vesnici – snad ještě tohle Rigwundovi dlužím. Ale ty se vrať mezi ostatní děti. Poslouchej rodiče a pleť si své věnečky – nemíchej se ale do mužských záležitostí.“

Viike se necítila uražená. Na to příliš dlouho přemítala o Fryllových slovech. Nyní, když se rozhodla, věděla, že nesmí ustoupit ani o krok. Chvilí přemýšlela a potom promluvila takto:

„Vím, pane, že sama ti budu v boji nepatrnou pomocí, znám však velmi dobře místní lesy. Mohu tě vést a zpříjemnit ti cestu – vždyť všichni říkají, že se na Manholmu trápíš samotou.“ Rytíř Jorrund se už už chystal cosi říci, Viike mu však neposkytla příležitost.

„Říkáš, že si mám jít hrát s ostatními dětmi – a ani sám nevíš, jak ráda bych tě uposlechla. Není to však možné, protože mne ve vesnici pronásleduje pověst prokletého dítěte. Mé sny už...“ Nevěděla, zda říci, že „přinesly“ nebo „předpověděly“ neštěstí. Ani s jedním z těch slov nebyla úplně spokojená. Jorrund její zaváhání využil a ujal se slova.

„Nevěřím, že by nějaká mocnost – jakkoliv hrozná – mohla někdy proklít tak krásné a nevinné stvoření jako jsi ty, maličká. A velice si vážím oběti, kterou chceš pro svou obec položit. Je však zbytečná. Záměrně vyhledávám samotu a straním se veselé společnosti. Cizí i té tvé. A teď odejdi, nemám už, co ti říci.“

Viike zalapala po dechu. Byla to tvrdá slova, zvláště když pocházela od ctnostného a ušlechtilého rytíře. Ne, teď a tady svůj názor neprosadí. Uklonila se a uposlechla jeho přání.

Ještě téhož dne vyrazil Jorrund za vladykou Keklwyndem. Dlouho se s ním radil a přesvědčoval jej, že za svůj čin nepožaduje žádné odměny. Odmítl také každou pomoc, kterou mu Kelkwynd nabízel a se slovy díky se stále znovu odvolával na přátelství, které jej pojilo s mladým Rigwundem. Může-li jeho památce vzdát hold hrdinským skutkem, bude mu potěšením to učinit – a má-li v boji s ještěrem padnout, pak rád padne ve jménu přátelství. Kelkwynd nebyl zvyklý na takovou šlechtnost a stále znovu hledal v rytířových slovech náznak zisťnosti. Báł se, aby hrdina neusiloval nějakým podlým záměrem o jeho panství. Nakonec však s jeho výpravou svolil. Jak sám sebe ujišťoval, neměl na výběr.

Cesta, která vedla okolo palisády, byla rovná a bez výmolů. Viike si proto ani nevšimla, že již opustila poslední domky a prošla branou. Ponořila se úplně do svých myšlenek – stále se snažila najít způsob, jak přemluvit rytíře, aby ji vzal na výpravu s sebou. Nakonec usedla do trávy na břehu jezera a zadívala se do vln.

Sny prý jí mají poradit, jak dál. Tak to řekl Fryllo – ale copak ten ví, co se jí zdává? Snad se jen chtěl vyhnout tomu, aby sám musel přiznat, že neví, jak jí pomoci. Čím usilovněji o své situaci přemýšlela, tím

svízelnější se jí zdála. Jorrund určitě hned příštího rána vyrazí na cestu a jestli jej zmešká, pak je možná vše ztraceno.

Jak vytrvalý déšť dělal na hladině jezera velká kola, vytanula Viike na mysli zvláštní vzpomínka: když byla ještě malým dítětem a spávala se svými sourozenci, zdál se jí zvláštní sen. Byla v něm velikou šedou vlčicí a běhala po neznámých lesích. Snažila se najít brloh se svými mlád'aty, ale husté smrčiny jí nebyly vůbec povědomé. Marně se pokoušela chytit stopu, marně štěňata volala hlasitým vytím. Trmácela se tmou až do vyčerpání... A když se probudila, shledala, že je vsutku na kraji lesa. Na kraji lesa – téměř půl míle od svého domku a své postele.

To nebylo však na celé věci to nejpodivnější. Ráno byla totiž celá vesnice na nohou, neboť se do několika domů vloupala vzteklá vlčice. Vystrašení vesničané se ji snažili vyhnat, ale odpověděla jim jen štěkáním a vytím. Nakonec zmizela branou, aniž by někomu ublížila... Podivuhodnost té náhody vyvstala Viike v mysli až teď, po letech. Když se snažila rozpomenout na podrobnosti svého snu, téměř by přísahala, že ona sama byla tou vlčicí. Že její zlý sen ji tak ovládl – a proměnil.

Setřásla ze sebe ty divné myšlenky a raději vybalila ze svých zásob skromnou večeři. Snad ji trocha jídla a voda z potůčku osvěží mysl a přivolá nějaký nápad. Když dojedla, dívala se ještě chvíli za sluncem, které chvíli před západem vystrčilo svou tvář z dešťových mraků a doprovázeno rudou září soumraku se pomalu vnořilo do vln. Spásný nápad se stále nedostavil, Viike se však nechtěla vracet k rodičům a sourozencům, se kterými se již rozžehnala. Rozhodla se proto, že dnes v noci přespí zde venku, pod malým skalním přewisem. Ráno se časně probudí – chladem. A pak půjde v Jorrundových stopách, ať se mu to líbí nebo ne. Věděla, že je to velmi chabý plán – pomodlila se proto za jeho úspěch a poté velice brzy usnula.

Rytíř Jorrund zatím dokončil poslední přípravy své cesty. Nabrousil a naolejoval svůj stříbrem tepaný meč, olejem potřel i drahou zbroj a do kožené torny naložil jídla a pití, co se vešlo. Cestu k Černé skále studovat nepotřeboval – velký kamenný masiv se vypínal nad hladinu jezera přímo naproti vesnici a jako výstražně zdvižený prst se zvedal proti zatažené obloze. Již tento zjev by možná mnoho mužů odradil, Jorrund jej však ve skrytu srdce vítal, neboť se nemusel obávat, že svůj cíl ztratí z očí.

Neopomněl si s sebou vzít i dlouhé lano, protože tušil, že wyverna zbuduje své doupě na vrcholku skály. Brát koně by nebylo moudré – přilákal by tím její pozornost dřív, než by mu bylo milé. A kromě toho byl kůň v těchto končinách příliš cenným majetkem. Nechtěl riskovat, že o něj přijde. Cesta na loďce nepřicházela v úvahu – kdyby ji wyverna převrhla, rytíř by se ve své zbroji jistojistě utopil. Rozhodl se proto pro cestu pěšky. Jezdecké škorňe vyměnil za pohodlné lovecké boty z jelení kůže a k opasku si připnul dva měchy: jeden s čistou pramenitou vodou a jeden s nejlepším vínem z vladykových sklepů. Počítal s tím, že na cestě může strávit několik nocí – přibalil si proto na záda i prošívanou přikrývku a neopomněl ani placatku pálenky pro zahřátí. Takto vybaven se uložil ke spánku a netrpělivě čekal na úsvit.

Jakmile se temná noc přerodila do kalného mlžného rána, vstal Jorrund z lože a vystrojil se vším, co si předchozího dne uchystal. Nakonec kolem pasu připjal pochvu s mečem a přes rameno přehodil oprýskaný štít. Pak, aniž by čekal na rozloučení s vladykou a jeho chotí, promýkl se branou ven z jejich dvorce. Již se mu v Manholmu nedýchalo tak volně jako prvního dne, kdy sem přijel. Bílým závojem zakrytá krajina, posetá temnými kužely smrků a nepravidelnými skalami, na jeho duši však rázem zapůsobila jako balzám. Šel mlčky, zasněný a ponořený do hustého, téměř hmatatelného ticha oživovaného jen šuměním vln a větví stromů.

Čas od času se mu zdálo, že slyší hlasy – přicházely z mlhy, neartikulované a teskné. Svým voláním probouzely podobnou odezvu v jeho srdci. Přisahal by, že mezi nimi najednou rozeznává drsný a přesto přátelský hlas Rigwundův, tu zas klidný, sametový hlas své Hedwike – a nakonec možná i pláč dítěte... Smutek přelétl přes jeho mysl a zakryl mu rozum stínem svých křídel. V této melancholické náladě se rytíř cítil slabý... a zranitelný. Poprvé začal pochybovat, že dokáže splnit svůj úkol živý.

Tu se však nad jezerem ozval zvuk silných perutí. Rytíř se téměř polekal, že nalézá wyvernu sotva míli cesty od vesnice, podivná akustika mlžného rána však oklamala jeho smysly. Na skálu nad vodní hladinou usedla veliká šedá sova. Moudrýma očima se na něj zadívala a vydala táhlé smutné zahoukání. I přes všechn bol a zármutek, který se v tom zvířecím hlase skrýval, pochopil Jorrund, že mu ten moudrý pták přišel na pomoc. Cítil se náhle povzbuzen, aniž sám věděl proč. A sotva udělal

pár kroků, vzrostla jeho důvěra v moc osudu – zvuk perutí se nesl za ním: mohutná sova se držela stále na dohled. Jorrund se s ní za zády cítil doslova pod ochrannými křídly. Ochrannými křídly toho krásného zvířete...

Viike spala té noci tvrdě a beze snů. Její zemdlenou myslí lomcovala jediná touha: být tomu rytíři nablízku; dovést jej až na konec cesty a ulehčit mu v jeho trápení, ať je jakékoliv. Zachrání tím vesnici – a snad přemůže i svůj neblahý osud! Vlhko a zima se zatím vyplížily z jezera a noční tmou si hledaly cestu k jejímu úkrytu. Zakusovaly se do její přikrývky, provrtávaly její šat, až se dostaly na bělostnou kůži – a skrze ni do masa, na sval a nakonec – až na kost. Dívka ve spánku drkotala zuby a choulila se do klubíčka – jako malé bezmocné zvíře.

Snad za to mohl pocit zimy, snad zoufalá a nespelnitelná touha a snad i ono staré prokletí, které Viike od narození pronásledovalo – té noci však začala znovu pracovat nejstarší a nejzázračnější magie světa. Přišla bez pozvání a bez vysvětlení a kdyby jejím cílem byl kdokoliv z pošetilých lidí, musel by v tom či onom smyslu zešílet. Jenže lesní lid znal až příliš dobře nevyhnutelné síly, které ovládaly i matku Přírodu. Znal je, a právě proto se jim nesnažil nikdy porozumět. Taková je podstata každé víry a každého zázraku – neboť jedno patří k druhému jako voda a země.

Řečeno zkrátka: Viike se ráno probudila, načepýřila si své krásné šedé peří a protáhla mocná křídla. Cítila přitom nevyslovitelné štěstí – svobodu a radost skrytou v každém pohybu. Byla teď sovou – protože si to příroda přála, i proto, že pouze tak mohla vykonat úkol, který si určila. Příjemný pocit, jenž ji naplňoval přitom pramenil právě z vědomí, že věci jsou opět tak, jak mají být. Neváhala proto dlouho, slupla malého rejska k snídani a zakroužila nad pobřežím Manholmského jezera, aby se porozhlédla po svém rytíři.

Když Jorrunda cesta unavila, mohlo být okolo poledního. Hustá mlha se stále válela v chuchvalcích při zemi, zatímco nad hlavou mu vysoké smrky tvořily neproniknutelnou zelenou klenbu. Vzduch naplňovalo ono zvláštní lesní ticho, hodné svého jména, a přesto plné nejrůznějších zvuků a hlasů: kapotu vody, praskání větvíček, bzučení drobného hmyzu...

Rytíř usedl na kámen a otevřel svou tornu, aby z ní vyndal skromný oběd. Zakrojil si z pecne chleba pořádný krajíc a obložil jej velkým kusem uzeného masa. Dřív, než však tuto pochoutku donesl k ústům, zželelo se mu jeho průvodkyně: krásné šedohnědé sovy, která se mezi tím posadila na nedaleký strom a hladově jej pozorovala.

„Tu máš,“ hodil jí masitou část svého oběda. „Zasloužíš si víc než já.“

Sám byl přitom zvědav, zda od něj pták maso přijme.

Zatímco Jorrund okusoval suchý krajíc, sova se s chutí pustila do uzeného. Se zalíbením ji pozoroval, jak zobákem i spáry odtrhává z masa kousky, jak si je nadhazuje do vzduchu a v letu je polyká. Její živočišná radost z jídla ho občerstvila víc, než kdyby je snědl sám.

„Svědčí ti,“ pravil ke zvířeti, aby řeč nestála. „Dobře se posilni, čeká nás ještě dlouhá cesta.“

K rytířovu překvapení sova v tu chvíli přestala cupovat maso a houpavou chůzí došla až téměř k němu. Oči z něj přitom nespustila.

„Víc ti nedám,“ řekl rytíř s úsměvem. „Musí nám ještě chvíli vydržet. Ale jestli chceš, budu ti něco vyprávět.“

Již před nějakou dobou si pomyslel, že je sova zřejmě cvičená, že se ztratila lovcům či kejklířům, a teď, když slyšela lidský hlas, následuje jej, jak je zvyklá. Její přítomnost se mu zamlouvala, pustil se s ní tedy do hovoru a když jí převyprávěl pár příběhů, které znal, a přezpíval pár bojových písní, co se za dobu své služby naučil, nenapadlo jej nic lepšího, než začít jí vyprávět o svém životě.

Bylo by dlouhé a zbytečné rozepisovat tu, jak rytíř sově vyprávěl o svém mládí na dvoře děda Trengwenda v severských horách, o prvních loveckých výpravách s bratrem Irglynem a své první bitvě, v níž byl dědovi za panoše. Netřeba ani psát, jak jej samotný král pasoval na rytíře, když mu bylo sedmnáct let, a jak jej krátce nato zasnoubil vrchní komoří se svou dcerou Hedwikou. Víme již, že milovaná žena rytíři zemřela při porodu prvního chlapce – dědice, i že náš hrdina poté opustil rodový dvorec a přenechal jej vládě svého rozmařilého bratra. Následovala nečetná dobrodružství a hrdinské kousky, během nichž dělal Jorrund čest svému rodu i králi, především se však snažil zapomenout na smrt manželky i dítěte. Na cestách se seznámil s mladým Rigwundem, jehož odvaha i dobré srdce mu připomínaly syna, kterého mu osud nedopřál. Stali se nerozlučnými druhy a nebylo bitvy či výpravy, kam by vyrazil jeden bez druhého. Když se rytíř dostal ve svém vyprávění k tomu, jak se

po nešťastné šarvátce u Hellopontu dozvěděl o smrti svého přítele, schylovalo se již slunce k západu a hustá mlha začala valem tmavnout v neprostupnou tmu.

Vyhledali proto břeh jezera, kde bylo stále ještě více světla než v lesních tišinách. Vodní hladina byla hladká a temná jako zrcadlo z obsidiánu. Písečný břeh do ní klesal pozvolna a skýtal ideální místo ke koupání. Ačkoliv již večerní chlad hrozil nastuzením, svlékl si rytíř zbroj i šat a ponořil své otužilé tělo do ledové koupele. Bylo to od něho symbolické gesto: očistu, kterou během vyprávění podstoupila jeho duše, muselo nyní prodělat i tělo. Nebyla to bolestivá, ale příjemně paralyzující zkušenost. Když si lehl ve vodě na znak a splýval s hladinou, měl pocit, jako kdyby umíral – dlouze, slastně a bezbolestně opouštěl tento svět plný strážně a utrpení. Jak krásná byla v tu chvíli smrt a její bratr – spánek.

Vystoupil nahý z vody a honem se oblékl, než jeho kůži provrtaly šípy chladivého vzduchu. Sova jej doposud mlčenlivě pozorovala a zdálo se, že jí v očích planou dva živé ohníčky. Rytíř se na ni usmál a zabalil se do přikrývek, které si s sebou nesl. Dnes v noci bude spát bez ohně. U srdce jej totiž hřál nevysvětlitelný, nepopsatelný, ale příjemný pocit.

Viike byla okouzlena, když sledovala mužův mlčenlivý rituál. Fascinovala ji obřadnost a pokora, s níž nakládal se svým tělem, i čistota myšlenek, které jej k jeho podivnému jednání vedly. Zнала mnoho náboženských slavností a svátků, znala i mystéria a zázraky, ale ty všechny byly společenské, pompézní a... veselé. To, co se jí odehrávalo před očima, působilo zcela opačně: jako smutná a velmi osobní zpověď. Dlouho ve své sově hlavičce přemítala o smyslu rytířových činů a slov. A náhle si přála být někým jiným. Mít možnost s ním prohodit přátelské slovo, sdělit mu, že není sám...

Ta touha vykřesala na její tváři úsměv. Začínala mít toho starého smutného rytíře ráda. Když usínala, šeptala si dokola krátkou modlitbu k matce Přírodě a prosila nejen za sebe, své rodiče, bratry a sestry, nýbrž i za onoho cizího hrdinu, který se bez otázek rozhodl riskovat pro jejich vesnici život. Teď už rozuměla lépe, co jej k takové oběti vede.

S hlavou složenou pod šedými křídly a očima pevně zavřenými si Viike ani nemohla všimnout, že se okolo ní začíná cosi dít. Jen prázvláštní sny, které se jí té noci opět zdály, naznačily, že čas zázraků ještě neskončil. Mocná a neznámá magie znovu obklopila její tělo a prostou-

pila jej jako nůž prostoupí máslo či tělo laňky proud vodopádu. Před očima se jí promítaly scény z Jorrundova života, jako kdyby jich byla sama očitou svědkyní. Musela hlasitě křičet ze spaní, protože když otevřela oči, trásl s ní rytíř skoro zoufale a v očích se mu zračil upřímný zmatek.

„Hedwike?“ oslovil ji a na tvářích se mu zatřpytily dva diamanty slz.

„Ne, to je jen prelud zlých duchů z jezera nebo lesních víl! Ty nejsi skutečná!“

Viike hbitě pochopila, jaká nečekaná proměna se s ní udála. Přesto jí trvalo značnou chvíli, než si rozmyslela, co říci. Rytíř mezitím pokračoval: „Jsi-li démon, pak se třes, neboť tě ztrestám svým mečem za drzost, s níž jsi na sebe vzal podobu mé ženy...“ To už ale měla Viike správná slova na jazyku:

„Zadrž, Jorrunde,“ řekla co nejjemněji. Hrdlo jí přesto svíral strach. „Přece bys mi neublížil, teď, když nás po tak dlouhé rozluce smrti přívětivý osud znovu spojil.“

„Doznáváš tedy, že jsi mrtvá? Pak nebudu otálet již ani okamžik a pošlu tě zpět tam, odkud jsi přišla, hříšnice!“ Jeho plamenná slova by zněla přesvědčivěji, kdyby se mu nekutálely po tvářích velké slané slzy.

„Přišla jsem z Podsvětních síní, abych tě rozveselila! Víím, že si kladeš ze vinu mou smrt i smrt našeho synáčka. Víím, že ses proto sám vystavil chudobě a nebezpečí života...“

Kulatá krásná tvář ženina, její tak důvěrně známý úsměv – a současně vzpomínka na její smrt, živá a bolestivá i po tolika letech tvořily v Jorrundově hlavě nejtemnější chaos, jež nemohlo prosvítit světlo rozumu.

„Jak...?“ rytíř nebyl chvíli schopen slova. Viike – tedy Hedwike – mezitím uchopila jeho ruku, která křečovitě svírala jílec meče. Dívka ji skryla ve svých bílých dlaních a usmála se na svého manžela.

„Nemusíš se bát, nepřišla jsem ti uškodit. Jen ti chci říct, že ti jest odpuštěno vše, z čeho se možná viníš.“

To již Jorrundovo srdce nevydrželo. Vytrhl se preludu s milovanou tváří a dal se na zběsilý, pološílený útěk do lesní hlubiny. Jeho torna, kroužková brň i štít zůstaly ležet na břehu jezera kolem bezradné Viike.

Temnota nočního lesa se nemohla vyrovnat temnotě, která obestřela Jorrundovu mysl. Řítil se lesem kupředu a nedbal, že jej pichlavé vět-

vičky šlehalý do těla i tváře, že mu kořeny podrážděly nohy a divoký hmyz, rozružený nečekaným vyrušením, bodal jeho tělo desítkami žihadel. Jorrund pádil, jako kdyby mu za patami hořelo. Náhle se však zastavil a strnul hrůzou a údivem. Stromy se před ním rozestoupily a z malé mýtiny uviděl, že mohutný obrys Černé skály se tyčí proti noční obloze ani ne půl hodiny cesty od něho. Uvědomil si, jak hloupě se zachoval, když v blízkosti wyverního doupěte v noční době ztropil takový povyk, a chvíli mlčky poslouchal, nezaslechne-li osudný pleskot ještě-řích perutí.

Naštěstí byl dosud les tichý a klidný. Jorrund však věděl, jak ošidné je podléhat pocitu bezpečí. Řádně si přihnul z placatky pálenky a poté usedl pod stinný smrk, aby si očistil rány. Lil alkohol do svých jizviček a zatínal zuby před palčivou bolestí, nečekal však ani polohlasem. Obvázat šrámy nemohl – neměl čím. Rozhodl se proto, že zde přečká zbytek noci a ve dne se s klidnou hlavou vrátí do tábora pro výbavu.

A přesto se neubráníl tomu, aby nezalitoval, že tak tvrdě odehnal svou milovanou Hedwiku – ať již to byl zlý přelud nebo dobrý duch. Tak dlouho po podobném setkání toužil! Byly noci, kdy by se vydal na kraj světa, aby ji znovu spatřil – byť by si byl klamností jejího zjevu sebejistější. Trvalo mu alespoň sedm let, než se vyrovnal s její ztrátou; než do své duše vryl bolestivou pravdu, že ji už nikdy v životě nespatří. Tak proč právě teď? Proč?

Noční hvozd hýřil zvuky, z nichž každý mohl znamenat nečekané potíže, nebezpečí a smrt. Čas od času se mezi větvemi mihla světluška či v korunách proletěl jako střela noční dravec. Šplouchání vln na jezeře se zdálo rytíři zlověstné a nepravidelné. Každé zapraskání podrostu přičítal plíživým šelmám. Myšlenky však ne něho útočily ještě dotěrněji. Tu noc již oka nezamhouřil.

Viike seděla na břehu černočerných vod, kolena skrčená pod bradou a slzy v očích. Tentokrát se vše pokazilo nadobro. Zdálo se jí zbytečné prosit hvězdy, aby jí daly jinou podobu – a tím ještě jednu šanci přiblížit se rytíři a pomoci mu v boji s jedovatým ještěrem; skoro stejně zbytečné, jako by je o to měla prosit před několika dny, kdy byla ještě malou prokletou Viike z Manholmu.

Vlnky jezera šuměly svou staletou písní, ale jinak se všude kolem rozhostilo mrtvé ticho. Viike se do něho nořila – či spíš propadala – a ve svých představách viděla Jorrunda umírat pod mocnými údery jedové

wyverny. Co ale může dělat? Jak mu pomoci? Celý svůj život poslouchala pohádky a příběhy o tom, jak nebezpečné je zaplétat se s magií. Může snad nyní věřit v její pomoc? Vždyť konec konců celé její trápení způsobila právě ta cizí, nevysvětlitelná kouzla!

Viike se rozhodla: tentokrát se nepromění. Půjde spát a ráno vstane jako ta mladá elfí dívka Viike, kterou dřív bývala. Sesbírá vše, co tu rytíř při svém kvapném odchodu zanechal, a bude jej následovat až na úpatí Černé skály. Nenechá se odbýt a bude bojovat po jeho boku, i kdyby ji to mělo stát život. Bezťak ten její nestojí za nic. V tak vzdorovité a přesvědčené náladě si složila rytířovu tornu pod hlavu a zavřela oči. Ten den, poprvé ve svém životě, šla spát bez modlitbičky.

Slunce ještě spalo za obzorem, když se Jorrund zvedl ze svého úkrytu. Měl sám na sebe vztek, byl netrpělivý a hořce litoval svého chování předchozí noci. Zkušený rytíř, zocelený žárem bitev a ukutý z krve severských reků – a uteče před přeludem!

Nazlobeně si prosekával cestu nočním lesem zpět ke svému táboru. Když jej švihla přes oko větvička či mu proti obličeji vyletěla vyděšená lesní vosa, uplivil si na zem, zaklel a řádně si přihnul z placatky. K čertu s rytířskou důstojností!

Les byl hustý a neprostupný, o každý krok s ním musel Jorrund bojovat. Neměl ani ponětí, kráčí-li vůbec správným směrem. Veškeré své naděje upínal k siluetě velkého balvanu či skály, který zpozoroval již před hodnou chvílí. Doufal, že na něj bude moci vylézt a z jeho vrcholku najít své tábořiště, jakmile slunce zalije kraj jasem. S klením si ke skalisku proto klestil cestu, ponořen do černých myšlenek.

Wyverna tu noc mnoho nejedla. Všechna zvíř v okolí již byla vylovena, snad krom králíků a podobné havěti, kterou však při svém vzrůstu nemohla počítat ani za jídlo. Byla totiž opravdu majestátní: od zelenofialových blanitých křídel, přes nádherné prstence kožovitých rohů na vytáhlém ještěřím krku, až po šest jedových ostnů na konci ocasu, dlouhých jako lidské stehno. Ve spárech byla schopna rozdrtit kravský hrudník a zuby dokázala trhat ocel.

Ne, v širém okolí nebylo mocnějšího, dokonalejšího a krásnějšího tvora – a krutá macecha příroda nechává tento skvost mezi svými výtvo-ry hladovět! Tak nakvašeně wyverna přemýšlela, když už třetí hodinu nehnutě cíhala na kořist.

Zvuk kročejů a lidské klení probudily její lovecký instinkt. Nehnu-la se, jen po dračím obličejí jí přejel lehký úsměv. Lidé sice nebyli zda-leka tak chutní a velcí jako jejich dobytek (a navíc měli nepochopitelný zvyk navlékat na sebe nepoživatelné věci jako hadry a kusy kovu), ale lepší nějaké jídlo než žádné. A navíc jeden člověk věstil nedalekou ves-nici či město – s luxusním krmením na týdny či měsíce. Wyverna se už v duchu olizovala, když si představila, co ji čeká – teď však musí být tr-pělivá, aby mohla rozsápat tohoto prvního človíčka. S jedovými hroty na konci ocasu v pohotovosti čekala, až se oběť dostane do jejího dosahu.

Když si Jorrund uvědomil, jak jej celou dobu šálil zrak, bylo již pozdě. Skála se náhle vymrštila a roztáhla široká křídla. Vzduchem za-svištěl wyverní ocas a rytíři nezbylo, než vrhnout se na zem a prosit ne-be o milost. Přesně to také udělal. Smrtelně nebezpečný ohon minul jeho hlavu o pouhých pár palců a s hrozivým zapraskáním přerazil vejpůl vzrostlý smrk. Rytíř se sesbíral ze země a tasil meč. Ne proto, aby bojo-val, ale aby vyprovokoval ještěra k dalšímu útoku.

Wyverna zamávala perutěmi a vznesla se do vzduchu. Ocasem znovu zkusmo švihla po rytíři, ten však uskočil a vyhledal úkryt za mla-dým bukem. V mysli narychlo osnoval plán. V tomhle boji však neměl mnoho šancí: dokud se ještěr vznášel ve vzduchu, nebyla možnost mu nijak ublížit – a každé máchnutí jeho ohonu znamenalo vážné nebezpečí. Další rána. Bouček se zlomil jako párátko a rytíř taktak stačil skočit do koryta lesního potůčku.

Další rána. Ocas sebou teď plácl do tlejícího listí a dovolil Jorrun-dovi provést první úder. Hrdinův meč t'al do ještěřích šupin, nedostateč-ný rozmach však nedal ráně dostatečnou razanci a... – jak ještěr trhnul ocasem nazpět, vyrval rytíři meč z rukou a mrštil s ním dobrých dvacet kroků daleko.

Radost se zračila v ještěrových žlutých očích: zbavil svého soka zbraně. Teď může zaútočit tlamou i pařáty a oběť beze strachu rozsápat. To byla jeho nejoblíbenější část boje. Vykroužil rytíři zkusmo nad hla-vou ladný oblouk a když jej povalil na zem, připravil se k poslednímu útoku. Tu jej však cosi praštilo po hlavě. Zlostně otočil krkem a spatřil, že na palouk přibyl další člověk. A metá po něm kameny!

„Rigwunde!“ vydralo se Jorrundovi z úst, když proti vycházející-mu slunci spatřil důvěrně známou siluetu. Jak je to možné, nevěděl. Snad byla zpráva o přítelově smrti mylná a dotyčný spěchal celou dobu v jeho stopách se zpožděním jediného dne. Měl-li tohle být poslední

okamžik jeho života, musel přiznat, že stojí za to. Mladý hrdina v kroužkové brni však neváhal a hodil starému příteli ztracený meč. Jorrund se k němu po listí přikutálel a pevně jej sevřel v pěsti. Rigwund také nezahálel. Rozběhl se doprostřed palouku a snažil se na sebe strhnout pozornost nestvůry. Hrál o čas. Wyverna se však nechtěla nechat připravit o kořist, kterou již měla téměř na dosah.

Zavřískla svým děsivým hlasem a střemhlav se vrhla na svou první oběť, která se doposud bezmocně zmítala na zemi. Alespoň na první pohled bezmocně: teprve v nejposlednějším okamžiku si ještě všiml, že v Jorrundových rukou se znovu objevil obávaný meč. Rytíř jej vleže vztyčil proti obloze a zarazil jej ještěrovi do těla tam, kde krk přechází v prsa.

Stačilo svírat meč pevně: netvor se vlastní rychlostí sám vyvrhnul. Jorrund jen doufal, že se smrtící pařáty, které jej mohly zabít stejně dobře, jako jeho meč právě zabil wyvernu, jeho tělu vyhnou. Měl štěstí. V několika okamžicích jej zalil proud ještěří krve a vnitřností a zmírající těžké tělo nad ním zavrávalo a padlo stranou.

Postavil se na nohy, otřel vytřel si z očí krev a očistil meč trsem trávy. Když se však rozhlížel, aby objal svého přítele a zachránce, bodlo jej u srdce. Rigwund – plavovlasý Rigwund, ramenatý Rigwund! – ležel uprostřed palouku a jeho tělo sebou trhlo pod náparem křeče. Uprostřed hrudi mu zelo šestero krvavých ran: hrůzná stopa wyverního ocasu.

Jorrund se k němu sklonil a složil jeho hlavu do svého klína. Tvář Rigwundova byla bledá a zkřivená strašlivou bolestí, jakou wyverní jed působí. Byl zcela ochromen, nemohl mluvit... a přesto se jeho oči smály. Jorrund se na něj také usmál, úsměv však rychle vystřídal údiv.

Rigwundova tvář se začala měnit – nabývala jiné, cizí rysy. Jorrundovi trvalo hodnou chvíli, než poznal tvář prokletého děvčete, které mu ve vesnici nabízelo svou pomoc. Teprve nyní začínal událostem posledních dnů rozumět – a s porozuměním jej dostihl i pláč.

Viike věděla, že umírá. Nebála se však. Umírala hrdá – odměnou jí byl ten přátelský úsměv, který ještě pod maskou pána Manholmského panství viděla na Jorrundově tváři. Zachránila svého hrdinu – a zbavila se svého prokletí.

Fryllo se mýlil, když tvrdil, že ji ten cizí rytíř může naučit něco, co napraví život. Naučil ji však, jak důstojně a pokorně přijmout smrt.

Když už ji jed pomalu připravoval o zbytky vědomí, cítila Viike, že na ni jde spánek. Odříkala proto v duchu svou modlitbičku k matce Přírodě: za rodiče, bratry i sestry a hlavně za smutného rytíře, kterému zachránila život.

A – v té nejposlednější chvíli před usnutím – pocítila zvědavost. Jako co se probudí příště?

Baldassarův dům (Jiří Sedláček)

Do města knížete Baldassara jsem přicestoval spolu s nejlepšími lékaři z naší kliniky. Díky špatnému počasí a nevhodným hygienickým podmínkám ve městě vypukla epidemie, která kosila lidi po desítkách, až vylidnila celé městské čtvrti.

Město leželo v údolí v těžko dostupné oblasti, na břehu rozlehlého močálu, který se postupně vkrádal do jeho ulic a činil řady domů na okraji neobyvatelnými. Dům knížete Baldassara stál na skalním ostrohu a pyšně se vypínal nad chátrající stavby pod sebou. Původně se jednalo o opevněné sídlo, které bylo postupem času přestavěno a zmodernizováno. Obklopovala jej zahrada plná starobylých stromů, mezi nimiž se táhly zbytky opevnění. Tam jsme se usadili a začali léčit obrovské množství nakažených.

Dennodenně jsme pronikali k nakaženým do okolních čtvrtí. Rozsah katastrofy byl obrovský – hrozilo, že epidemie vylidní celé město. Naše situace se od počátku komplikovala. Nemoc v nakažených vyvolávala strašlivé, děsivé změny. Bezmocně jsme přihlíželi naprostému znetvoření těl pacientů, které pokryly rozsáhlé hnisavé vředy. Projevoval se i dopad na psychiku nemocných, několikrát jsme byli nakaženými napadeni. Od té doby jsme se do ulic neodvážili jinak než ve skupinách a dobře ozbrojeni. Po několika naprosto zoufalých dnech, kdy jsme si zachránili krk jen zázrakem, nám začaly docházet léky a potraviny.

Vydali jsme se za samotným Baldassarem, ale ukázalo se, že nám není schopen pomoci. Jeho žena byla mezi nakaženými a tento vážený a bohatý muž propadl naprosté apatii. Osobně jsem jeho ženu léčil a bohužel tak věděl, že pro ni není žádná naděje.

Situace byla neúnosná. K útokům se přidalo stále se zhoršující počasí, kdy nad městem propukaly čím dál prudší lijáky, přecházejí v divokou bouři. Po vzrušené debatě jsme se s těžkým srdcem rozhodli, že město opustíme a ponecháme jej jeho osudu.

Vydali jsme se to říci Baldassarovi, ale s údivem jsme zjistili, že zmizel. Prohledali jsme všechna zákoutí domu, každý sál, komnatu a chodbu, ale byl pryč, bez jediného slova.

Museli jsme pryč, čím dříve, tím lépe. Vše se zhoršovalo minutu po minutě. Zbývala jediná věc –odemknout těžkou bránu sídla, od které

měl klíč pouze Baldassar. Pátrali jsme po něm v domě, ale nebylo po něm ani památky.

Vzal jsem si plášť a revolver a vyrazil ven na ztichlý dvůr. Dům navenek vypadal poklidně. Střechy pokrývala hejna ptáků, dvůr lemovaly starobylé domky, za kterými se rozprostíraly zahrady. Nejprve drobně krápal, ale s příchodem tmy přišel vydatný liják. Vyrazil jsem do setmělých zahrad s přáním, abych Baldassara našel co nejrychleji.

Zhruba v polovině cesty jsem s úlevou spatřil pronikavé světlo. Pocházelo ze zarostlé džungle, kterou pronikala tlumená záře. Po chvíli jsem znepokojeně rozeznal oheň křížovaný řadou stínů. Vítr ke mně přinesl pach kouře.

Náhle jsem uslyšel kroky a přímo přede mnou se z přitmí stromů vynořila postava v šedém plášti. S údivem jsem poznal Baldassara, který byl tak zabrán do vlastních myšlenek, že mě ani nespapřil. Cítil jsem, že mi zabránilo na něj zavolat. Prošel kolem mě a aniž by mě upozoroval, propletl se mezi stromy a zmizel mi z očí.

Vyrazil jsem za ním. Jediným orientačním bodem mi byla záře z hloubi zpustlé zahrady. Když jsem dorazil k hradbě stromů, objevil jsem mezi kmeny pěšinu, po které jsem opatrně vyrazil dál. Táhl jsem se kolem řady pobořených altánů, byla však natolik široká, že jsem se po ní mohl pohybovat naprosto bezhlučně.

Když jsem minul poslední strom, spatřil jsem řadu ohňů šlehajících kolem polozřícené věže bývalého opevnění. Zároveň mě do nosu udeřil zápach hniloby, který se kdosi pokusil utlumit parfémem. Po Baldassarovi nebylo nikde ani památky.

Výběžek zahrady v těch místech přehrazovala narychlo vykovaná mříž, za níž se táhly řady dřevěných křížů. S úděsem jsem si vzpomněl, že zde bylo pohřbeno Baldassarovo služebnictvo, které zemřelo při prvním náporu epidemie. Nepochyboval jsem, že zde pohřbí i svou ženu.

Zkusil jsem zavolat Baldassara, ale úzkostí sevřené hrdlo nevydalo ani hlásku. Došel jsem až k věži a zjistil, že v ohních dohořívají zbytky dámské garderoby obklopené změtí parfémů, šperků a zrcadel. Nad jedním z ohňů stál stojan s kovovou nádobou, ze které vycházela vůně parfému. Obezřetně jsem vstoupil do tmavého vchodu věže.

Uvnitř panovala děsivá temnota. Zápach, který jsem cítil venku, znatelně zesílil. Napřáhl jsem před sebe ruce na obranu, což se ukázalo

být velice prozíravé – hned vzápětí jsem do něčeho narazil. Opatrně jsem celou věc ohmatal a zjistil, že se jedná o bednu z neohoblovaných prken. Vedle stála další. Za chvíli jsem zjistil, že bedny tvoří řadu podél kruhového půdorysu věže a domyslel si, že jde nejspíš o zapomenuté skladiště. Jaký však byl můj úlek, když plameny venku prudce vyšlehly a odhalily, že se jedná o rakve připravené k pohřbu! Plný hrůzy jsem pokračoval dál, odhodlán Baldassara nalézt za každou cenu.

Sotva venkovní plameny pohasly, cosi mě tvrdě udeřilo do žaludku. Zkroutil jsem se na podlahu věže a na tváři mi vytryskly slzy. Po chvíli jsem opatrně vstal a nahmatal předmět, o který jsem se udeřil. Byl to konec zábradlí lemující schodiště k vrcholku věže.

V nastalém tichu jsem zaslechl podivný vzdech, spíše sten mučného zvířete. Mráz mi přejel po zádech. Zaposlouchal jsem se, ale zvuk už se neozval. Opatrně jsem vstoupil na vratké dřevěné schody a vyrazil po nich vzhůru.

Co nejrychleji jsem došel do prvního patra, kde mě zastavily těžké rezavé dveře. Úzkou skulinou pod prahem probleskovalo světlo. Otevřel jsem a spatřil nepředstavitelně zpustlou místnost pokrytou prachem. U stěny stálo zrcadlo s ozdobným rámem pokrytým závoji pavučin a mihotavě odráželo stůl s lucernou, u kterého seděl Baldassar. Byl tak pohroužený do sebe, že si mého příchodu ani nevšiml. Celý se třásl a ovládal se pouze s vypětím sil. Neupravené vlasy mu padaly v šedých pramenech na ramena, děsivě vyzáblou tvář pohltily obrovské oči se zvláštní těkavou hloubkou. Nepřirozeně se mu chvěly rty, rozvíraly se a stahovaly jako ústa umírající ryby. Téměř se ztrácel ve svém plášti pokrytém prachem a trhlinami. V rukou svíral malou šperkovnici.

Náhle se z jeho úst vydral hluboký vzdech a rozezněl se prázdnou místností, až jsem sebou trhl. Vytřeštil oči a vteřinu na mě zíral, jako by mě nepoznával. Poté upustil šperkovnici na zem a pozoroval, jak kráčím až k němu. Zvuk mého hlasu podivně prořízl ticho v místnosti:

„Co tu pohledáváte? Musíte se vrátit do domu k ostatním! Všichni vás hledají!“

Odpověděl mi tiše:

„Do téhle věže ráda chodila má žena. Musel jsem sem zajít a spálit všechny její věci. Nechci, aby mi ji cokoliv připomínalo. Jen tohle, to jsem nedokázal.“

S bolestí ukázal na šperkovnici na zemi

„Koupil jsem jí to jako dárek k naší svatbě. Chtěla jen ji, nic jiného. Nikdy jsem jí nedokázal nic odmítnout.“

Vzhlédl ke mně a vteřinu na mě nehybně zíral. Tvář se mu postupně měnila.

„Pojďte za mnou,“ vyzval mě.

Pokrčil jsem rameny a následoval jej ven z komnaty. Vedle ní se skrývaly další dveře, které Baldassar se skřípotem otevřel. Ten zvuk se mi zařízl až do morku kostí. Ve světle lampy se objevilo úzké schodiště stoupající vzhůru lemované předměty rozvěšenými po stěnách. Ze zdí na nás shlížely podobizny rytířů a nad nimi se leskla celá sbírka zbraní – zakřivené šavle pokryté pavučinami, přilby, kopí a štíty, nejrůznější vojenské trofeje zbývající zde ještě z dob, kdy věž bývala součástí opevnění. Nepochybně šlo o tajnou Baldassarovu zbrojnici.

Vystoupili jsme až na vrcholek věže. Za jiných podmínek by odtud byl krásný výhled na město, které se však ztrácelo v naprosté tmě. Déšť začínal nabírat na intenzitě.

„Proč jsme sem šli?“ zeptal jsem se tiše. „Je tma, zahrady jsou prázdné, všichni jsou v domě. A čekají na vás.“

Baldassar se ke mně otočil a já spatřil jeho strašlivě vytřeštěné oči.

„Musím vám říci něco důležitého! Až se vrátím do domu, zůstaňte v sále a pořádně za sebou zamkněte! Slibte mi to! Nemohu vám prozradit proč. Ale slibte mi to!“

„Co se bude dít?“ zeptal jsem se.

Uchopil mě za rameno a zdálo se, že se každou chvíli zhroutí.

„Neptejte se a slibte mi to.“

Slíbil jsem mu, oč mě žádal, aniž bych tušil proč. Baldassar si pak rozepnul plášť a odhalil příčinu zvonivého zvuku. Pod pláštěm měl jednoduchou ušpiněnou halenu, zapnutou drobnými knoflíky až ke krku, a na ní byly po celém trupu v drobných poutkách zavěšené klíče. Malé i velké, třpytivé i zašlé, které při každém jeho pohybu o sebe narážely. Okolo pasu měl z klíčů dokonce podivný opasek, kde měl skrze ucha klíčů provlečený drobný řetízek.

Podal mi jeden z klíčů, ale jeho neklid se tím nezmenšil.

„Přivedl jsem vás sem, abych vám něco ukázal!“

Táhl mě k zábradlí.

„Podívejte!“ vykřikl. „Podívejte se do zahrady!“

V první chvíli jsem nespatriil nic. Pak mi došlo, že se mezi stromy v různých úsecích míhají neklidná světla. Zdálo se mi, že u některých z nich vidím podivné postavy hledající cestu k domu. Zalila mě náhlá úzkost.

Baldassar se ke mně otočil s planoucíma očima:

„Pozval jsem na dnešek hosty.“

Vyděšeně jsem na něj zíral.

„Pojďte,“ popadl mě za loket. „Nezbývá mnoho času.“

Vyděšený jsem za ním sestupoval dolů. Třásl jsem se jako osika a nebylo to nočním chladem. Začínal jsem tušit, že se v Baldassarově domě přihodí cosi zlého, a pomyšlení na to mě téměř zbavovalo rozumu.

Postavy v zahradách dráždily mou fantazii. Neodvažoval jsem se domyslet, o koho se jedná. Sotva jsem se vlekl, zatím co Baldassar náhle sestupoval dolů neobyčejně svižně. Prošli jsme okolo dohořívajících ohňů a zamířili zpět k domu. Mezitím se z lijáku stala divoká bouře.

Do domu jsme dorazili ve chvíli, kdy se většina lékařů shromáždila k večeři. Ta se konala v přízemí domu, ve velkém sále se zdmi pokrytými tlumenými závěsy, kde u stropu visely velké křišťálové lustry. Kdysi v dávných dobách zřejmě místnost mívala jiný účel, což dokládala široká okna přehrazená pevnými, bohatě zdobenými mřížemi. Na stolech byly připravené poslední vybrané pochoutky z domovních spižíren a karafy s vínem. Spolu s ostatními kolegy lékaři jsme zasedli k večeři, o které jsme věděli, že bude naše poslední. Hned po ní jsme chtěli město opustit.

Když jsme se usadili podél stolu, Baldassar se ke mně naklonil a tiše zašeptal:

„Pamatujte na svůj slib! Ať už se bude dít cokoliv, nesmíte opustit sál!“

Neodvažoval jsem se na nic ptát, pouze jsem přikývl a věnoval se jídlu. V duchu jsem se však zachvěl a umiňoval si, že jej po celý večer nespustím z očí. Večeře proběhla tiše, každého ještě čekala řada úkolů a nikdo z nás neměl náladu na žertování. Poté se všichni začali rozcházet, aby se připravili na cestu. Když jsem pohlédl na Baldassara, s úlekem jsem zjistil, že jeho místo je prázdné. Nedokázal jsem si vybavit, kdy zmizel, protože všude okolo byli odcházející lidé. Nebylo však po něm ani památky.

Ruch a hovor mě lákaly za ostatními, ale daný slib mi bránil sál opustit. Kolem zůstalo několik posledních kolegů. Pak odešli i ti a já zů-

stal sám. Došel jsem ke dveřím a jako hypnotizovaný otočil klíčem v zámku. Poté jsem přistoupil k jednomu z oken a otevřel je. Mezi stromy v zahradách, kam sotva dosáhlo světlo z domu, jsem spatřil neurčité stíny. Rostl ve mě neklid. Dům byl zajištěný ze všech stran, všechny dveře pevně uzamčené. Už jsem se téměř přesvědčil, že nic nehrozí, když tu se náhle přímo před oknem rozzářilo světlo.

S nevýslovným děsem jsem zíral na siluetu ženy, jejíž obličej se ztrácel pod zplihlými vlasy. Stála tam jako velvyslanec zla, zatímco ztichlou zahradou kolem ní se valil déšť. Pak zdvihla do výše ruce s lampou, a ta se rozzářila naplno.

Zřejmě šlo o domluvený signál, neboť se náhle ze všech stran vynořily desítky dalších postav. Jejich tváře pokrývaly vředy a v rukou se jim leskly šavle a nože, které jsem předtím viděl na stěnách věže.

Nestvůry dorazily k domu a obklopily jej ze všech stran. Pak se všichni plíživě vydali k domovním dveřím a chvíli na to jsem zaslechl, jak odemykají.

Tiše vnikli do domu a mé srdce sevřela ledová hrůza. Okamžik bylo naprosté ticho. Pak se vzduch zaplnil sérií srdcervoucích výkřiků. Moji kolegové se zřejmě pokusili bránit, ale to nakažené jen ještě víc rozběsnilo. Napětí, hrůza a nejistota posledních dnů ve vteřině explodovaly do strašlivého masakru.

Dodnes mi v uších zní křik a mrtvolný chrapot zabíjených, které naplnilo dům. Trvalo to nekonečně dlouhé okamžiky, protože několik lékařů se pokusilo zachránit v uzamčených pokojích a stvůry se k nim dlouho probíjely. Ve svém běsnění neušetřily nikoho.

Téměř apatický jsem stál u okna. Probral jsem se až ve chvíli, kdy jsem zaslechl množství kroků prchajících k sálu. Pronásledovaní dorazili až ke dveřím a s výkřiky smrtelné hrůzy zběsile lomcovali klikou. Byl bych odemkl, ale nedokázal jsem se pohnout.

Pak nastalo několik nekonečných okamžiků, kdy se nakažení snažili vyrazit dveře a proniknout dovnitř. Schoulil jsem se na podlaze a čekal, až k tomu dojde. Dveře však pevně vězely v rámu a jejich kování jen tupilo zbraně útočníků. Ty marnost jejich snažení doháněla k šílenství.

Náhle jsem za svými zády zaslechl podivné zvuky. Trhnutím jsem otočil hlavu a spatřil, jak se za okny sálu tlačí nakažení, podobní zkrva-

veným přízrakům. Někteří z nich se zbraněmi pokoušeli zuřivým nápo-rem vylomit mříže.

Couval jsem podél stěny, zcela hypnotizován. Pak náhle, v podivné náhodě, prostor za mými zády povolil a já nahmatl za látkami na stěně otvor dveří. Aniž bych se rozmýšlel, rozhrnul jsem tkaninu a vnikl do temnoty za ní.

Okamžitě mě obklopil zatuchlý zápach. Když jsem se trochu roz-koukal, zjistil jsem, že stojím v malém výklenku, který sotva stačil na to, abych se otočil. Z pravé strany na mě dýchala zatuchlost prázdných prostor. Při bližším ohledání jsem našel ústí klenuté chodby klesající do podzemí. Neváhal jsem ani vteřinu a okamžitě se tudy vydal. Chodba byla poměrně široká, vedená v úrovni podlahy domu. Cestou okolního světla přibývalo, jak do chodby z prostor domu vedly úzké výklenky oken. Díky tomu jsem viděl v chodbách ležet zohavené mrtvoly, obklo-pené skvrnami zaschlé krve. Vytřeštěné tváře mrtvých svědčily o tom, že jejich smrt byla mimořádně krutá. Nikdo nezůstal ušetřen, nikdo se nedokázal ukrýt. Dveře v celém domě byly dokořán a z jejich zámků tr-čely klíče.

Mohu se jen dohadovat, proč zrovna mě Baldassar varoval, ačkoliv nepochybuji, že jsem měl původně zahynout s ostatními. Zřejmě mě za-chránilo jen to, že jsem byl ve správnou chvíli na správném místě.

Otřesený a plný hrůzy jsem prošel chodbou až do míst, kde opět stoupala z podzemí. Poklopem jsem vylezl ven do šera opuštěné věže. Tu jsem spatřil dvě zohavená těla. V jednom z nich jsem okamžitě po-znal Baldassara. Ležel na hromádách špinavých hadrů, použitých obva-zů a léků. Na zkrvavené haleně mu zůstala prázdná poutka po klíčích.

Vypadal strašlivě, jeho tvář byla nelidsky zohavena množstvím bodných ran a hlavu měl téměř oddělenou od těla. Podle všech známek to vypadalo, že se smrti vůbec nebránil. Po jeho boku ležela žena, která dosud svírala v ruce dlouhý zahnutý nůž. Zběsilý útok ji stál poslední síly.

Upřeně jsem si ji prohlížel. Byla to beze všech pochyb ta, kterou jsem předtím spatřil před domem. Záplavou plavých vlasů se jí táhly hnisavé vředy, z nichž vytékala šedá tekutina a pokrývala celou tvář až

ke krku. Díky tomu mi trvalo dlouho, než jsem zjistil, že ji znám déle než od dnešního večera.

Myslel jsem, že hrůza z předchozího dne již vyčerpala veškeré možnosti a dalšího náporu budu ušetřen. Nestalo se tak. Právě ve chvíli, kdy jsem se rozhodl opustit to město přízraků a navždy odejít, otevřela Baldassarova žena oči a upřela na mě oči pohledem, který mě dodnes budí v nejstrašnějších snech.

Ostrov mrtvých ryb (Jiří Sedláček)

Lod' praskala ve švech a klikaté blesky nad ní tvořily děsivý příkrov. Bouře jí serval plachty a těžce poškozený trup předhodila vlnám, aby jej roztrhaly na kusy. Bezmocně jsem se ukrýval na ponuré palubě a vytřeštěnýma očima zíral na blížící se ostrov, stíněný kuželem obrovské sopky. Skrze dešťovou clonu matně probleskovalo pobřeží, pokryté v dlouhé řadě kamennými domy a přístavišti. Bouře mě hnala přímo k nim. Zdálo se mi, že jsem pod dřevěnými stříškami přístavišť zahlédl vysoké postavy, zamlkle sledující připlouvající lod'. Vše vypadalo starobylé, stavby i sochy mezi domy lemované kolem dokola ruinami obrovských věží.

Když jsem otočil hlavu, spatřil jsem za sebou desítky vraků. Některé moře neslo k ostrovu, jiné mizely v nekonečné hladině, smetené bouří.

V dlouhých, nekonečně mučivých vteřinách se na obzoru vynořil stín deroucí se z nejhlubších mořských propastí. Vystupoval z vln jako hora, zatímco kolem něj se rozlévala tmavá krvácející skvrna. Vyrázil k ostrovu a v moři tím vyvolal gigantickou vlnu.

Než jsem se stačil nadechnout, smetla vlna lod' i s chuchvalcem stromů, úlomků lodí a ryb. Zmítaný ve vlnách jsem hleděl vzhůru, neschopen slova. Nade mnou se tyčilo tělo té největší ryby, jakou jsem kdy v životě spatřil, a v jejím stínu jsem se potácel vodní záplavou až k břehu ostrova a pak dál až k obrovské díře v pobřežních horách.

To místo připomínalo vchod do pekel. Z kamenných puklin syčivě vyrážel dým doprovázený řadou dutých ran z nitra země. S úděsem jsem sledoval, jak mě vodní víry vlečou do podzemí, kde se rozvíral celý labyrint širokých chodeb. Z okolní tmy vystupovaly prázdné oční důlky a děsivě rozevřené tlamy mrtvých ryb. Dostal jsem se až do obrovského podzemního sálu ozářeného světlem plamenů šlehajících za okolními stěnami. Stěny lemovaly výklenky se sochami vysokých mužů, obklopených neznámými nápisy. Podle zbytků podivných oltářů stupňovitě zapuštěných do stěn zde kdysi zřejmě býval obrovský chrám, který byl později zničen podzemním výbuchem.

Velryba uvázla na obrovských oltářích v sevření starých kostí, třásla se a nakláněla ze strany na stranu, jak jen jí to okolní prostor dovolil. Divoce bičovala vodu ocasem, pak se svezla na bok a jejím tělem probíhaly křečovitě záchvěvy.

V tu chvíli se v okolním šeru cosi pohnulo a z výklenků se vynořily lidské postavy. V záři sopečného ohně ze skály vystupovali démoni a kráčeli do míst, kde na skále stálo obrovské zařízení. Pomalým pohybem jej uvedli do chodu a vzduch prořízl drásavý zvuk, kdy se na bocích velryby z vody vynořily kovové bodce a vnikly do jejího těla.

Tím se dal do pohybu mechanismus, jenž vlekl mrtvou rybu do míst, kde se začal otevírat otvor do nejhlubšího podzemí. Nad děsivé jezero se vyvalil hustý dým, kterým prošlehly plameny osvobozené z ohnivého vězení. Hladově olízly mrtvou rybu a zase se stáhly do svého zajetí. Kovové dveře se doširoka otevřely a objevilo se další jezero uvnitř sopky, tentokrát plné žhavého magmatu.

Podzemní oheň ozářil okolní oltáře a odhalil malby zobrazující velrybu padající do ohnivě pasti, které podrobně popisovaly rituály spojené se zánikem ryby a zároveň byly důkazem, že tato velryba ani zdaleka není jediná, která sem připlula. Zdejší místo bylo nejspíš pohřebišťem, kam připlouvaly zemřít obrovské velryby z celého světa. V dávnověku jich bývalo zřejmě mnohem více, postupně se však jejich počet snižoval, až zbylo jen pár posledních v hlubinách oceánů. Tato byla možná úplně poslední svého druhu.

Plameny zprudka rozpalovaly její tělo. To rychle vysychalo, až se silná kůže zkrabatila a praskla. Velrybí hlava seschla jako propíchnutý balón a vzápětí se roztekla i obrovitá lebka. Ploutve se odloupily od těla jako kůry obrovského stromu a zmizely v kalné vodě. Cáry mých šatů rychle uschly, přerývaně jsem dýchal, jak vzduch kolem ztěžkl a dusivé výpary mi rvaly plíce. Zdálo se, že je můj osud zpečetěn.

Z posledních sil jsem šplhal po velrybím boku, abych byl co nejdál od plamenů. Cestou jsem míjel předměty zaklíněné v obrovských šupinách a pátral, jak co nejrychleji uniknout spalujícímu žáru. Díky šťastné náhodě jsem narazil na dlouhé ráhno trčící z velrybího boku. Sevřel jsem

je a prudce rozkýval. Ráhno se povážlivě zakývalo a povytáhlo z velrybího těla, ale stále ne dost, abych je mohl použít. V tu chvíli se však pohyb ryby nečekaně zrychlil a díky otřesům se ráhno uvolnilo a strhlo mě svou vahou do podzemního jezera. Ztěžka jsem dopadl na hladinu a vzedmutá voda mnou mrštila do změti starých kostí. Když se voda trochu ustálila, zůstal jsem ležet a křečovitě se držel ráhna. Přemohl jsem bolest a fascinovaně zíral na to, co se děje s rybou. Nabobtnalá, k nepoznání spálená hlava, z níž se mohutně kouřilo, se sunula metr po metru nad jezero žhavého magmatu.

Když byla zhruba v polovině, kovové hroty ztěžka opustily její boky, přední část ryby se převážila a strhla zbytek sebou dolů. Nad otvorem se naposledy vzepjal obrovský ocas, po němž se jako jazyky rozběhly plameny a hladově vyšlehly do jeskyně. Kolem vypukl požár stravující kosti a jeskyní se tetelil rozžhavený vzduch, který mi téměř bránil dýchat. Zář ohně strašidelně dopadala na mrtvá těla, oheň rostl a hrozivě nabýval na intenzitě. Znovu jsem se ponořil do vody, zatímco se zbytek ráhna zachvácený plameny rozpadl na kusy. Doplavал jsem ke břehu, vylezl z vody a bez dechu zíral na peklo, které se v podzemní jeskyni rozpoutalo. Hledal jsem rychle cestu ven a zoufale zkoumal stěny jeskyně, až jsem narazil na kamenné oltáře, po kterých bylo možné vystoupit ke stropu jeskyně. Bez dalšího otálení jsem se po nich pustil vzhůru a výklenky přetékanými hničícími kostmi se prodral na gigantické schodiště. Na jeho úpatí jsem nabral trochu sil a pokračoval dál. Schodiště vedlo skrze mohutné kamenné pilíře a vstupovalo do tmy. Po několika krocích se mi zdálo, že jsem ztratil směr a místo vzhůru směřuji k sopečnému dnu. Prožil jsem si okamžiky mučivé hrůzy, kdy jsem postupoval kupředu jen s největším sebezapřením a nevěděl, zda mě schodiště zavede ven či do hrozné smrti v temnotách.

Pak jsem však zahlédl paprsek světla a schodiště náhle vyústilo do sálu plného oltářů dosahujících až k vysokému stropu. Krácel jsem po kamenné podlaze a míjel podivné stély podél stěn ukazující, že ostrov kdysi býval součástí rozsáhlé pevniny. Na konci sálu byla pobořená brána s vytesanými ornamenty. Prošel jsem jí a ke své nezměrné úlevě spatřil vesnici, kterou jsem předtím minul při svém příjezdu. Jednotlivé domy trčely z nánosů bahna, aniž by se v nich pohnul jediný kámen. Pokusil jsem se nalézt stopy po neznámých starcích, ale jen jsem bezvysledně

prohledával trosky, aniž bych našel žádné tělo. Bezezbytku zmizeli, jako by byli jen stínem z dávných dob, který se rozplynul s prvním závanem bouře.

Na sklonku dne se u pobřeží objevila loď, která jako zázrakem přežila běsnící bouři. Její posádka mě vzala na palubu, ale protože měla díky bouři značné zpoždění, museli jsme bez otálení vyrazit k jejímu původnímu cíli.

Dohodl jsem se s posádkou, že při cestě zpět podivný ostrov znovu navštívíme a podrobně prozkoumáme. Ostrov jsme však už hledali marně. Zmizel v moři, ztracený očím běžných smrtelníků. Snad klesl na dno moře ve chvíli, kdy se smrtí poslední z ryb zcela pominul důvod jeho existence.

Letní tábor (archív 90. let, diacritic & rework by Lord Kopromaster)

Konečně nám skončila škola a všichni jsme se rozprchli jako hejno much. Ačkoli spolužáci měli sraz v hospodě, já šel domů. Měl jsem na práci důležitější věci. Hned prvního července jsem odjížděl na tábor, musel jsem si zabalit na cestu a nakoupit zásoby cigaret a nějakou tu láhev k pití. Když jsem se večer snažil dovřít přecpaný kufr, tiše jsem záviděl kamarádům, kteří si již teď jistě prozpěvovali: „Hospodo, hej hej hej, nalejvej!“

Druhý den mě ve tři ráno probudil budík. Odjezd byl totiž netradičně už ve čtyři a o půl hodiny dříve byl sraz na nádraží. Vlak měl sice tři hodiny zpoždění, takže jsem se klidně mohl doma prospat, ale kdo to měl vědět.

Děti jelo na tábor spousty, všechny se ani do vlaku nevešly. Vedoucí ale hodil řeč s výpravčím, a ten k vlaku připojil dva dobytčáky. Děti chtivé dobrodružství se hned začaly do dobytčáků dobrovolně hlásit, ale já se chtěl cestou ještě vyspat, tak jsem zvolil standardní vůz druhé třídy.

Při odjezdu jsem spatřil, jak někdo dobíhal vlak a skočil přímo pod kola. Ani nevím, jestli přežil, protože vlak vjel do zatáčky a louže krve mi zmizela z dohledu. Kousek od nádraží jeden z prcků ukazoval na něco venku, takže když jsme míjeli sloup, s výkřikem vytáhl z okna krvavý pahýl ruky.

Cesta proběhla v klidu, i jsem se vyspal. Když jsme přijeli do jakési vesnice, kde vlak zastavil, děti z dobytčáků začaly se strašlivým chrchláním vyskakovat. Asi trochu v otevřeném vagónu nafoukaly a taky se asi dostatečně nadýchaly výfukových zplodin dieselové lokomotivy. Hned nato vyběhl strojvůdce a začal řvát, kdo jako zatáhl za tu záchrannou brzdu a ať z vlaku vypadneme a jdeme dál po svých. Stejně už to bylo jen kousek, asi po čtyřech hodinách chůze lesem jsme došli k ostnatým drátům s cedulí:

**„PRACOVNÍ TÁBOR JÁCHYMOV – POZOR
RADIOAKTIVITA“.**

Několik dětí se toho zděsilo, a tak je vedoucí musel uklidnit se slovy, že pracovat budeme jen za trest, že jsme tu přece na rekreaci. Jarda,

který je z nás největší, brzy mu už bude 15, se ušklíbnul a pravil ke kamarádovi: „Cha! To jsem zvědavej, kterej debil tu bude za trest jako první makat!“

Asi to ale řekl moc nahlas, protože ho vedoucí chytil za ucho a dotáhl ho k horníkům. Chvíli s nimi něco probíral, pak ukázal na Jardu a od horníků vyfáslul nějaké peníze. Horníci strčili Jardovi do ruky lopatu a krumpáč a odtáhli ho do šachty. Pak jsme šli ještě asi sto metrů, když jsme u lesa spatřili řadu chatek.

„Zde budete čtrnáct dní bydlet. Dneska už nebudeme nic dělat, jenom se tu zabydlíte. Rozchod!“ rozkázal vedoucí a zamířil k hospodě.

Když řekl „nic dělat“, nenapadlo nás, že tím myslel i jíst, ale většina z nás byla vybavená z domova sušenkami a (díky horku trochu zeleným) salámem, a tak nikdo hlady neumřel. Dva malí smradi se bavili tím, že lezli po střeše chatky, přičemž jeden z nich spadl a přitom zlomil hromosvod. Při pádu se mu sice nic nestalo, ale v noci přišla bouřka, do chatky uhořel blesk a oba haranti uhořeli.

V noci nás napadlo, že se pomstíme strojvůdci, který nás nechal jít pěšky. Tak jsme došli na nádraží a přenesli panel, co ležel v jednom vagónu, na koleje. Nečekali jsme dlouho a blížil se vlak. Když strojvůdce spatřil nečekanou překážku, začal brzdit, ale samozřejmě to neubrzdil a souprava vykolejila. Když se kolem začali motat policajti, stáhli jsme se do tábora.

Ráno se dopotácel do tábora Jarda. Hned po příchodu zvracel a za dvě hodiny mu začaly padat vlasy a zuby. Doplazil se za zdravotnicí, ale ta ho vyhodila, ať nesimuluje. Po snídani přišel za vedoucím jeden z horníků a řekl mu, ať mu příště neposílá takový sráče, že dobývat uran není pro děti a že chce vrátit peníze. Vedoucí mu tedy s lítostí vrátil tři stovky a pochmurně prohlásil, že půjdeme na celodenní výlet. A když prý budeme hodní, tak nás večer nechá hrát hry na počítači.

Když někdo nadhodil, kam že to vlastně půjdeme, dostalo se mu od vedoucího odpovědi, že do Německa a že doufá, že máme všichni platné cestovní pasy. Nikdo z nás pas samozřejmě neměl, kromě malého Káji, který se nám v noci svěřil, že chce konečně vypadnout pryč z naší kapitalistické diktatury, a všichni jsme si mysleli, že kecá.

Vedoucí si nás změřil pohledem, pak zašel ke sportákovi pro brokovnici a řekl: „Dobrá, půjdeme lesem. Ale když někoho chytí, ostatní ho neznají! Jasný?“

„Jasný!“ ozvalo se sborem a vyrazili jsme. Po chvíli vedoucí zavel, at' se přihrčíme. Spatřil totiž jako první statného chlápka v maskáčích s dobrmanem. Nabil potichu brokovnici a na třetí pokus se mu povedlo skolit chlapa i psa. Když jsme se přiblížili, zasažený zasténal: „Proč...? Proč už mi nenechají ani vyvenčit psa...?!“

Vedoucí to nechal bez odpovědi a odtáhl těla do mraveniště, přičemž nás poučoval o tom, jak po sobě Indiáni zahlazovali stopy.

Po chvíli jsme spatřili vesnici. Jakýsi člověk nás otázkou „Wie spät ist es?“ ujistil, že jsme konečně ve třetí říši, ale když na něj vedoucí namířil brokovnicí, asi usoudil, že by mohlo být „Zu spät“, protože začal někam utíkat.

„Tady máte dvě hodiny rozchod, a jak zjistím, že někdo něco v nějakém krámě ukradl, urazím mu pracky,“ nařídil vedoucí a vytratil se.

Za dvě hodiny jsme se opět všichni sešli, kromě Káji, kterému se asi splnil jeho sen, a všichni ostatní byli ověnceni západáckým zbožím všeho druhu. Nevím, kde to vzali, protože když nikdo neměl pas, neměl asi ani marky, ale byl jsem zticha, protože i vedoucí měl pěknou koženou bundu, kterou si těžko jako skladník mohl dovolit.

Do tábora jsme dorazili bez jakýchkoli nepředvídaných událostí a vedoucí splnil svůj slib, že nás nechá hrát ty počítačové hry. Hrála se nejnovější hra s názvem *Doom* na několika sesíťovaných počítačích, byla to ohromná zábava. Když se vedoucí vytratil, Jirka, co počítačům asi rozumí, skončil hru a začal v nějakém programu *Login* typovat hesla.

Po chvíli se trefil a následně promazal jeden adresář na disku. Pak chtěl spustit asi jinou hru s názvem *Purge*, ale nepovedlo se, napsalo to jen seznam souborů, které smazal. Hned na to se vzdálil, protože se vracel vedoucí. Ten, když spatřil počítač, zbledl a zařval jak zvíře: „Kdo to byl?! Přiznejte se, a nic se vám nestane!“

Jeho pohled padl na Davida, který se smál, protože si s Martinem vykládali vtipy. Vedoucí ztuhnul, pak popadnul baseballovou pálku a se slovy „Ty svině, to byla má celoživotní práce!“ mu jí nakouřil do tlamy.

David se složil, začal plivat zuby a krev, a když dostal druhou do týla, tak znehybněl. Překvapilo mě, že se vedoucí tak nasral, protože soubory tam nebyly žádné důležité, tedy *BAT*, *COM* a *EXE*, jak jsme se učili ve škole. Jen nějaké *ASM*, *C* a *PAS*, o nichž jsem při informatice nikdy neslyšel.

„A teď všichni spát!“ zavelel vedoucí, načež se vrhl k počítači a začal něco zuřivě vytūkávat.

Ráno, když jsme šli na snídani, David v klubovně pořád ležel a vedoucí zavolal jeho rodičům domů, že se Davidovi stala nehoda, že upadl ze schodů a vážně se poranil, ať si pro něj přijedou a nezapomenou si černý pytel.

V poledne už po Davidovi lezly mouchy a Martin se vytasil s akvárkem, co někde našel, že s mouchami zná prima hru „Na vojáky“.

Nachytal deset masařek a deset normálních much a zeptal se mě, který chci. Vybral jsem si masařky, protože jsou větší a tudíž i silnější, ale Martin mě ujistil, že ačkoli jde o vojenskou hru, nejde v ní o sílu. Pak mě naučil, jak změnit mouchy v elitní jednotku: nejdřív vytvořil pěšáky tak, že mouchám utrl křídla, a pak výsadkáře – to jim utrl nohy. Na chvíli odběhl a přinesl dvě psí hovna. Opět se mi zeptal, který chci. Když jsem byl s volbou hotov, přikryl mouchy i hovna akvárkem otočeným dnem vzhůru.

Pravidla byla jednoduchá: na čím hovně bude víc much z protivníkovy týmu, ten prohrál, protože mu zabraly území. Po obědě jsme se šli na arénu kouknout, ale mouchy nás pěkně přechcaly. Na hovnech nebyla ani jedna, zato po stěnách jich lezlo a naráželo do nich snad víc, než jsme jich nachytali. Pár jich už chcíplo, asi se jim z toho smradu zvedal žaludek víc než nám. Martin smutně prohlásil, že když hru hraje doma s bráchou, tak to funguje, a že tady asi lítají blbý mouchy.

Pak jsme se šli věnovat odpolednímu programu. Vedoucí syčel, že nám už počítače nesvěří, aby nemuselo znovu dojít ke včerejší politováníhodné události, ale když se nám ten Doom tak líbil, má pro nás něco jiného.

Rozdal vzduchovky, broky a motorkářské helmy, abychom nepřišli o oči, a řekl, že kdo ucítí štípnutí, vypadává ze hry. Popadl jsem zbraň a zaběhl do lesa. Měl jsem štěstí, moje vzduchovka měla zásobník a nabíjela se pákou. Někdo dostal obyčejnou, a tudíž musel po každém výstřelu lámat hlaveň. Pár dětí jsem zasáhl a několikrát jsem byl také zasažen, ale nikomu jsem to samozřejmě neřekl, protože jsem nechtěl ukončit zábavnou hru.

Pak jsem spatřil, jak Vašek rozbil pažbou Jirkovi helmu, a využil jsem příležitosti a na Jirku vypálil. Ten se chytil za oko a začal bulit. Náhle se Vaškovi rozlítla hlava a jeho mozek pomalu stékal po stromě

zanechávav žlutočervenou stopu. Překvapením jsem otevřel ústa. Došlo mi, že někdo ukořistil sportákovu brokovnici.

Ted' začalo jít do tuhého. Ukryl jsem se za strom a hned na to jsem zaslechl další výstřel. Ze stromu se ozval křik a skoro na mě spadl nějaký harant, kterému výstřel urval obě nohy. V duchu jsem střelci poděkoval, protože jsem o smradovi nevěděl, a opatrně vykoul zpoza stromu. Dotyčný střelec s brokovnicí se rozhlížel, a když spatřil o kus dál pohybující se křoví, vydal se tím směrem.

Zamířil, a já toho využil, abych se dostal z jeho dosahu dříve, než dostane toho chudáka v křoví. Pak jsem zaslechl zvuk motorové pily. Nejdřív jsem si myslel, že se s ní někdo vrhl na protivníka, ale pak jsem zaslechl praskání poraženého stromu a ránu.

Opatrně jsem vylezl z úkrytu. Tělo střelce s brokovnicí leželo pod stromem, okolo něj byla spousta krve. Popadl jsem jeho brokovnici, ale hned jsem ji zahodil, protože padající strom ohnul hlaveň. Hra se hrála ještě asi čtvrt hodiny, než nás vedoucí svolal na večeri. Díky ztrátám bylo jídla víc, ale všechno sežral vedoucí.

Další den byla na programu soutěž. Vítěz měl dostat obrovský dort, ale ani další pozice neměly být bez cen. Vedoucí pro nás připravil několik disciplín, za každou jsme mohli dostat body. Kdo bude mít nejvíc bodů, vyhraje, samozřejmě, a kdo nejmíň, tak bude muset uklidit celý tábor.

Jedna z disciplín měla být střelba z brokovnice, ale ta přišla k úhonně při bojové hře, takže jsme se museli spokojit se vzduchovkami. Střelba byla hned jako první, protože vedoucí prohlásil, že na konci soutěže stejně nic netrefíme, jak se nám budou klepat ruce.

Vedoucí někde sehnal hejno slepic a v první disciplíně se hodnotilo, za jak dlouho soutěžící opeřence sejme. Trefil jsem ptáka hned první ranou, ale nezabil. Slepice začala zběsile lítat po ohradě, takže jsem neměl šanci znovu v klidu zamířit.

Nakonec mě napadlo ji mrdnout pažbou. Když spadla na zem, střelil jsem ji zblízka do hlavy. Většina lidí svého ptáka také nezabila napoprvé, a protože málokoho napadl trik s pažbou, disciplína se dost protáhla.

Vedoucí se nervózně díval na hodinky a když skončil poslední se střelbou, řekl, že už je málo času, tak přeskočíme házení a skákání a rovnou si zaběháme. Běhat se mělo do padnutí, což je pro většinu z nás

brutálnější než maratón. Vyrázili jsme a po pár minutách začali odpadávat malí haranti.

Vedoucí nás povzbuzoval tím, že za běh je nejvíc bodů, jestli prý nechceme až do konce tábora mejt hajzly, ať koukáme makat. Sralo mě, že Tonda měl viditelně víc síly než já, tak jsem mu u rybníka nastavil nohu a strčil do něj. Stačil zařvat jenom „Ty svině!“ a pak se za ním zavřela voda.

Když jsem běžel další kolo, koupal se pro změnu jeden z harantů ze druhého oddílu a Tonda se sušil u chatek a zuřivě na mě gestikuloval. Po šedesátém čtvrtém okruhu se mi začala motat hlava a v hubě jsem měl pachů krve. Zakopl jsem a už jsem neměl sílu se zvednout.

Doplazil jsem se k chatkám a myslel na to, že Tonda vlastně dopadl líp. Na trati bylo ještě asi deset smradů. Jeden z nich, mohutný tlustoprď, od něhož bych takovou výdrž nečekal, se s funěním ke mně dovalil, vytrhl mi z rukou dvoulitrovku coly a na ex ji do sebe dostal. Asi to neměl dělat, protože stejně nevyhrál, zato dostal zápal plic, a protože zdravotnice neměla antibiotika, tak v noci umřel. Po běhu následovala pěti-minutová pauza.

Po ní, prý abychom se zchladili, následovaly skoky do vody. Z patnáctimetrové skály se skákalo na styl a vedoucí hodnotil například, kolikrát se soutěžící ve vzduchu otočil.

Disciplína začala dost nešťastně, protože hned první soutěžící skočil placáka a při té výšce si roztrhl břicho a jeho střeva teď plavala po hladině. A jako by té smůly nebylo dost, druhý skočil šipku do bahna u břehu – a už se nevynořil.

Já jsem skočil co nejdál, abych nedopadl na břeh, ale dalšího soutěžícího Petr strčil, a ten, protože se pořádně neodrazil, dopadl na kameň před jezerem. Vedoucí řekl, ať si toho nevšímáme, že my ostatní jsme snad aspoň trochu šikovný, ať se raději soustředíme na svůj vlastní výkon.

Když jsme skončili se skoky, čekala nás poslední, a to, alespoň podle mínění vedoucího, nejtěžší disciplína – plnění bobříka odvahy. Měli jsme bez jistění vylézt na místní skálu a zase se dostat dolů. Kdo to zvládne v nejlepším čase, dostane nejvíc bodů.

Petr při pohledu na vysokou kolmou stěnu prohodil k vedoucímu, ať nám to předvede. Vedoucí řekl, že nám nemusí nic předvádět a že Petr poleze první. Petr se rozběhl a vyskočil co nejvýše na skálu. Dál mu to

šlo dobře. Povedlo se mu vylézt nahoru, ale když se tam postavil a podíval se dolů, tak se mu rozklepaly nohy a začal vrávorat.

S hlasitým „UAAAAAAAAÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ...“ sletěl ze skály a protože si při pádu zlomil páteř, tak se mu už nepodařilo postavit. Vedoucí to komentoval s tím, že je diskvalifikovanej, a ať nastoupí další. Harant, co měl jít po Petrovi, se rozběhl pryč a s ním několik dalších.

„Zpátky, vy svině, všichni jste diskvalifikovaný!“ zakřičel na prchající hlouček vedoucí. A aby ocenil alespoň Petrovu snahu, napsal parchantům mínusové body.

Ted' přišla řada na mě. Nesměle jsem se zeptal, jestli se nestačí vrcholu jen dotknout. Vedoucí odvětil, že po nás nikdo nechtěl, abychom nahore poskakovali, ať už lezu.

Opatrně jsem se škrábal nahoru, přičemž jsem tipoval, co si asi zlomím. Lezl jsem poslepu, abych neviděl dolů. Když už jsem nemohl nahmatat další skálu, ozval se zezdola vedoucí, že už to stačí, ať se jako Petr nezdržuju nahore.

Dolů to šlo hůře než nahoru, ale za chvíli jsem stál na pevné zemi a vychutnával krásu země asi jako ztroskotanec, co se vyplazí na ostrůvek. Mé úvahy přerušil vedoucí s tím, že ten čas byl dost mizernej, že on v mých letech by to zvládl třikrát tak rychle. Ale když nastoupili další, o moc lepší nebyli.

Nehoda se stala už jen jednou. Dotyčným chudákem byl Jarda, který se ještě pořádně nevzpamatoval z ozáření v uranových dolech. Protože sebou při pádu dost mrskal, nedopadl na záda jako Petr, ale na hlavu a dost hlasitě to křuplo. Hned na to opustil bojiště další hlouček harantů, kteří byli odměněni zápornými body.

Při večeři bylo slavnostní vyhlášení výsledků. Já samozřejmě nevyhrál, protože jsem měl slabý běh. První byl Pepa, který bydlí v jedné chatce s tlouštíkem, co mi při závodě ukradl tu colu. Buřt, u něhož se už začínal dávivým chrchláním projevovat zmíněný zápal plic, využil příležitosti, kdy se Pepa nekoukal, a dort mu spořádal na místě a ještě hladově koukal po sladkostech, které dostaly děti za druhé až desáté místo.

Já za deváté místo dostal čokoládu, ale raději jsem ji daroval tloušťovi, protože už byla rozbalená, trochu smrděla a lezli po ní mravenci.

Na posledním místě byli rovnou tři smradi. Všichni totiž ani netrefili slepici, v běhu odpadli nejdříve a byli mezi těmi, co se proradně vzdálili od skály.

Vedoucí k nim pomalu přišel a oznámil jim, že do rána budou čistý záchody, ať si je vydrbou třeba kartáčkem na zuby. Teď si měl každý z nich navíc udělat 300 kliků za to, že utekli od skály, na což dohlídne Tom, který je znám tím, že šikanuje malý haranty. Vedoucí se přesvědčil, že malí začali klikovat, a šel pro Toma.

„Tohle sou kliky, vole? A co ta prdel?“ ozvalo se nad jedním ze zmetků, když k němu přišel Tom, který mu vzápětí přidupl vystrkující řiť.

„A ty se tomu nesměj!“ otočil se ke druhému, ačkoli se vůbec nesmál, a podrazil mu ruce. Smrad spadl na hubu a začal kolem sebe prskat zuby. Tom si toho nevšímal, přišel ke třetímu a kopnul ho mezi nohy: „To abys nebyl takhle rozkročeněj!“

Za chvíli už parchanti nemohli, ale Tom do nich kopal tak dlouho, dokud neudělali zmíněných tři sta kliků. Pak nastoupili na toalety. Jeden z nich obětoval houbu na mytí, ale další dva měli jen kartáček na zuby.

„A jako na vojně!“ ozval se za nimi vedoucí a dohlížel na ně tak dlouho, dokud nebyly mísy čisté.

Asi ve dvě v noci nás vzbudili, že je noční hra. Baterky ať necháme v táboře a vyrazíme za vedoucím. Šli jsme potmě lesem a každou chvíli se ozval výkřik typu „Au, moje voko!“.

„A teď poklusem,“ přikázal vedoucí. Harant funicí předemnou zakopl, napíchl se břichem na ostrou větev a začal skuhrat. Vedoucí na něj posvítíl baterkou a řekl, že ho tu musíme nechat, protože hru musíme dohrát do rána, dokud bude tma. Když jsme přišli na mýtinku, začal nás vedoucí posílat po jednom v intervalu deseti minut a řekl, že koho přistihne, jak jde ve dvojici, ten bude zbytek noci ve studený vodě v rybníce a sežerou ho tam pijavice.

Úkolem noční hry bylo ukázat odvahu a vydržet minutu u mrtvol, která je kousek odsud. Cestou se máme držet svíček, abychom se neztratili. Když jsem šel já, půlka svíček už nesvítla, ale já nezabloudil, protože jsem zde byl už loni.

Jiní asi to štěstí neměli, protože jsem zahlédl koukat nějaké nohy z bažiny, kolem které vedla cesta. Kluci typovali, že „mrtvolou“ bude nějaký vycpanej svetr, já jsem však uviděl silně zapáchající tělo. Velikost odpovídala Davidovi, ale vsadit bych se nemohl, protože už bylo

rozežrané červama. Po minutě jsem se vydal zpět. Byl jsem rád, že je to za mnou. Ne, že bych se bál, ale ten smrad mi vadil nejvíce.

Při noční hře se ztratily nakonec jen tři děti, protože zbytek se do-trousil během druhého dne do oběda. Jeden z těch tří se nenašel vůbec, druhého našli okousaného od vlků a medvědů a třetí ležel v bažině, jak jsem si už všiml v noci.

V sobotu nám vedoucí zajistil exkurzi do dolů. Dostali jsme helmy a výtahem sjeli do šachty. Horníci nás při práci zdravili a já si všiml, že je slabé světlo i v místech bez osvětlení. Všude také byly cedule s nápisem „Pozor radioaktivita! Vstup na vlastní nebezpečí!“.

Vedoucí nám začal vykládat princip jaderného štěpení. Ale když se slovy, že se musí spojit dvě podkritická množství na jedno kritické, začal nosit uran na jednu hromadu, připomněli jsme mu, že už je čas jít na oběd.

V neděli byl v plánu táborák. Všichni jsme se na něj moc těšili a radost nám nezkazilo ani to, že jsme celej den nosili za vydatného lijáku z lesa dřevo. Dva smradi byli pověřeni řezáním špalků na cirkulárce a jeden z nich si při tom uříz' ruku a druhého seškvařila probíjející elektřina z přírodní šňůry.

Konečně nadešel večer a mělo dojít k velkému opékání buřtů. Problém byl, že hranice po došti nešla zapálit.

Vedoucí tedy přinesl benzín. Zatímco nás poučoval o opatrnosti při rozdělávání ohně, lil vysoce hořlavou tekutinu z kanystru do ohniště. Jak tak vykládal, přes proud tekutiny mu chytil celej kanystr.

„Do pr...!!!“ zařval vedoucí a odhodil hořící nádobu co nejdál.

Hořící benzín se rozcákl okolo a tři děti chytily taky. Běhaly tak dlouho po táboře, dokud z nich nebyl škvarek, ale vedoucímu se naštěstí nic nestalo.

Pak jsme si opékali buřty a asi v deset hodin nastal čas se vytasit se zásobami alkoholu z domova. Nebyl jsem sám, kdo něco přinesl. Za chvíli táborem kolovaly lahve s rumem, vodkou, fernetem, dokonce i se zelenou, ale tu jsem nepil, protože mi nechutná. Za chvíli začalo bejt veselo, pár dětí, jak se motalo, dokonce spadlo do ohně.

Ráno mě děsně bolela hlava. Podemnou bylo nablito a já marně vzpomínal, jak jsem se dostal do chatky. Špinavej jsem byl jako prase,

takže jsem asi někde upadl. Když jsem vylezl z chatky, zjistil jsem, že jsem spal v cizí.

To ale nebylo nic proti tomu, jaký byl bordel kolem ohniště. Válelo se tam spoustu dětí, některé nejevily známky života, včetně těch, které se ohořelé povalovaly v ohništi. Vedoucí se k nám připotácel s ovázanou hlavou a řekl, že dnes bude budíček až ve tři odpoledne, teď ať jdeme všichni do hajzlu.

Toho dne jsme už nic nedělali a dobře mi bylo až v úterý.

Asi v polovině druhého týdne jsme si zopakovali bojovou hru se vzduchovkami. Tentokrát se to zvrhlo v krutou řež. Mlátili jsme se pažbami hlava nehlava a vedoucí nás musel rozehnat sekerou. Řval na nás, že už nám nedá zbraň do ruky, když nevíme, jak se používá. Všichni, co se zúčastnili, tedy včetně mě, museli vysbírat tábor od papírků.

Ještě ten den odpoledne se k nám nahrnul jiný tábor s tím, co tu ještě děláme, že oni tu mají být odedneška. Jejich vedoucí se s naším pěkně porvali.

Ačkoli jsme tomu našemu děsně fandili, dostal přes rypák a byli jsme nuceni opustit prostor tábora. Protože byl večer, museli jsme někde přespát. Vedoucí zvolil nocleh pod širým nebem. Asi to nebyl dobrý nápad, protože v noci lilo jako z konve a my promokli až na kost. Všem nám byla děsná zima a pár dětí do rána dostalo brutální kašel-tuberák. Vedoucí se rozhodl, že tábor zabalíme a pojedeme domů o tři dny dřív. Když se jeden z harantů zmínil o vrácení části peněz, vedoucí mu natáhl jednu pěstí do tlamy s tím, že jestli chce, může peníze ostatním dát on.

Na nádraží vedoucí zjistil, že nemá peníze na vlak, a cestu pro všechny byl nucen zaplatit smrad, co se zmiňoval o tom vrácení peněz. Když jsme dorazili do Prahy, s lítostí jsme se všichni rozloučili a slíbili si, že příští rok pojedeme zase.

Pokud se toho dožijem...

Noir Fiction (Ivan „Suryan“ Surýnek)

Prolog

Igelity plápolaly na holých větvích jako plameny šustící do ozvěn zvonů rozezněných pravým polednem. V parku mezi torzy laviček kulhal osamělý vágus. Den se třpytil a štípal jiskrami chladu. Špinavý starzec zanechal ohlížení a zalovil pod umolousaným zatuchlým svrchníkem, zatímco mu doutnající špaček sevřený v okoralých rtech hobloval kouřem rohovky i zažloutlé bělmo. Zpod záplatovaného svrchníku mu jako kouzelníkovi vyletělo hejno pomuchlaných listů novin a rozlétlo se s větrem o závod. Mumlavě zaklel. Opatrně odkudsi vysoukal umaštěný papírový balíček a začal se skrze vrstvy tiskovin drát k jádru pudla. Když poslední kus papíru zmizel, mdlé podzimní světlo zatančilo po nazlátlém povrchu saxofonu. Tulák zkusmo přejel oteklými prsty přes klapky nástroje a ještě jednou se rozhlédl, přičemž nabral vzduch. Pak chvíli strnul. Do vůkolního ticha vychrchlal hlen a začal hrát...

I.

„Představ si tu nádheru, Uncu. Malinký chlapec právě objevuje svět, s žiletkou se nesměle seznamuje, vskutku břitkou vybral si hru. A jak jistě znáš lidské ratolesti, tenká čepel se ocitá v puse. Jakpak asi ostří chutná? Jiskru zvědavosti dítku z očí odplaví hořká slza, když poprvé pomalu žvýkne, a skane na bradičku, kde se smísí se slinami a krví. Teď má hošík hadí jazýček!“

„Masele, evidentně ti utrpení lidí víc než lahodí.“

„Ale no tak, vždyť víš, jak se věci mají. I bledý měsíc čas od času vychází rudý ve znamení krveprolití, když země očekává svou vláhu, potravu krve, odměnu za své plody. Právě my, její děti, jí ten mok musíme dopřát, protože zem je matka všech, ne nějaká stále znásilňovaná děvka. Taková je zkrátka rovnováha, nechtěj se nechat poučovat.“

„Rovnováha? Bez smrti by lidstvo ani netušilo, jakou cenu vlastně život má... Ano!“

„Uncu?“

„Mhmm?“

„Nenávidím je, ty křtěné! Věřící v čistotu člověka, pchá!“

„Rozumím.“

Ti dva byli podivní tvoři; byt' nosili podobu lidí, něco zvláštního z nich mlžně sálalo. Čpěli zvířecostí šelem a vichrem ze zalesněných vrchů. Jakoby nepatřili sem do srdce velkoměsta, mezi oprýskané stěny.

Když promluvili, cinkalo zlato, šeptalo o mamonu a hadích náhrdelnících. Jeden Unc a druhý Masel, ale v duších nosili jiné, jedno jediné jméno. Měli-li vůbec nějaké duše.

Hlavou dolů mezi nimi viselo tělo. Kořist připoutaná provazem k háku vězícímu ve stropě. Byl to muž, jak prozrazovalo jeho ochable visící přirození, ze zle pořezaného obličeje mu po dlouhých vlnitých vlasech stékala krev. Bez povšimnutí drze kapala na Maselův smoking. Až ten pozvedl zrak skrytý za sluneční brýle, chytil pramen hřívky své oběti ještě černější zaschlou krví, než by měl být, a mocně škul. Zašlou místností krom dvou židlí bez nábytku se od stěny ke stěně rozběhl táhlý sten a ustal až v chrapotu a dávení kašle z plic.

„Ještě je v něm kousek dechu,“ konstatoval vrah s temnou hrozbou v hlase.

„Nech ho tak, zaslouží si dodýchat sám. Byl první, kdo se nám skutečně postavil.“

„Dobrá,“ souhlasil poněkud neochotně s Uncem.

„A Masele?“

„Copak?“

„Ta, jak utekla...“

„Ano?“

„Cítil jsem z ní kostel a svěcenou vodu!“

Oba se otrásali v nejhlubším znechucení. Unc postrčil druhá k odchodu a s každým pohybem jeho tmavý kožený kabát úlisně šustil.

Pak už onen znetvořený ‚úlovek‘ visel sám a chlad rozpočítával jeho kosti na sudé a liché. Hniloba se rozprostřela masem, ale život stále nevěděl, kudy z jeho těla ven. Plynuly dny dlouhé jako staletí, jeho skomírající vědomí je nechalo netečně proplouvat, propadlo se do tmy. Nakonec i ta slabá žárovka visící tu s ním jako prchavý společník praskla a bylo to zhasnutí svíce na jeho hrobě. Vnitřnosti sežral rozklad, avšak duše tupě v něm dlela. Zčernala. Zkrkavčela. Až se konečně jako mrchožrout vyplížila ven a tak dlouho klovala do provazu, dokud nepovolil. Plesklo to s ním na vlhkou podlahu. Krkavec chvíli nejistě přešlapoval okolo vlastní mršiny, občas se zvědavě okusil, ale nakonec zatloukl křídly a splynul letem s temnotou.

II.

Probudil jsem se mokrý potem. Poslední dobou se mi zdají opravdu děsné sny. Sklesle jsem vydechl a na moment mi přišlo, že cítím hnít

svůj dech. Ale to byl nesmysl, jak mne přesvědčila moje spolunocležnice dlouhým polibkem.

„Co se ti zdálo?“ zavrkala mi do ucha.

„Nic hezkýho.“

Můj otec říkával, že slabá káva je kulinářský nesmysl, tudíž jsem si ji připravil hodně smrtící. I když jsem ji nejspíš takovou prostě potřeboval i bez jeho rad ztracených v čase. Mnohokrát jsem uvažoval, proč právě já mám takové štěstí, že ta rusovlasá Slovanka tráví tolik času v mojí posteli, a tak jsem se tedy zeptal: „Poslouchej Val, že ty mě máš jen tak na špásování?“

Už byla oblečená.

„Vydržuješ si ještě někoho takovýho?“

Zatím mlčela, což mi vlastně vůbec nevadilo. Pomalu jsem usrkával žhavý životabudič, ale jí to ani trochu nebránilo, aby se mi neobtočila kolem ramen. Polil jsem si kvůli tomu trošičku košili, ona jen s lehce provinilým výrazem přejela po skvrně nehtem a jemně zašvitořila: „Po pravdie rzeczono, jednoho ,takovýho‘ jsem miela.“

Dýchala mi při tom na ucho tak horce, že jsem je musel mít orosené.

„Byl takový smutný a osamielý,“ odmlčela se.

Já napětím ani nedýchal, jen jsem do sebe klopil kávu.

„A opilý jako já! Ale s tím je konec, jsi jen ty. A mimochodem, umíš to v posteli na výbornou, to se nezahazuje!“

„Fajn, protože mám taky černej pás, i když už asi někde ve smetí.“

Smíchy zachrochtala a hryzla mě do boltce. Prudce jsem ji otočil, mezitím si hrnek našel klid v rohu na podlaze, a opřel jsem ji o kuchyňskou linku.

„Kdyby to vidiel můj bratr...“

„Měl bych už dávno želízka.“

Chutě jsem jí vykasal sukni.

„Tak dielej. Dielej!“

Její fešné půlky mi pleskaly o podbřišek, zatímco já jsem se jí laškovně zakusoval do krku. Křičela jako fúrie a život byl jedna báseň. Asi mezi námi bylo skutečně něco ,bezvýznamného‘, vždyť jsme se kvůli tomu chovali neustále jako králíci.

* * *

Každé to propocené ráno, ač bezvěrec, zaříkával jsem se bohem. Sny neberu na lehkou váhu, vycházejí jako varovný měsíc nad řekou svědomí, na jejíž hladině se namísto krátery zvrásněné tváře odráží Jing a Jang. Kdesi hluboko ve mně se usadil strach, rozvalil svůj strupovitý pupek a chechtal se mi do podvědomí. Hnis, chlad a chtíč chlemtat krev hýčkám si v sobě jako zpola zapomenuté potracené děti. Nikdy už ze sebe nesmyješ minulou špínu, hochu.

„Co je s tebou, brouczku?“

„Krise středního věku, patrně.“

Nejspíš něco mnohem horšího.

III.

Netrvalo dlouho, než ho Mama We našla. Krkavec ji najisto vedl usazen na jejím holém ebenovém rameni, a jakmile jedním okem, jak to dělá každý pták, zaměřil své rozkládající se tělo, s mocným zatřepetáním perutí se na ně přenesl. Přistál na hlavě. Zobákem odhrnul spleené vlasy z ucha a zlehka je oklovl. Černá žena složila své majestátní pozadí přímo do tmavé skvrny zaschlé krve na zemi a pak dlouze sledovala mrtvolu. Poklop blízkého kanálu zarachotil do nepropustné tmy. Její přičarované kočičí oči vyplašeně mňoukly, když se pomalu nadzvedl a ve chvíli, kdy jej podlouhlá zelená hlava odstrčila s chladným zaskřípáním stranou, prchly do temnot. Vědma už ale nepotřebovala vidět. Mohutný aligátor ztěžka vynesl svůj trup na podlahu, jak jí prozradilo zachvění betonu, jeho ocas však stále slyšela cáchat se v hloubce stoky. Zasyčela mu na pozdrav a tlustým prstem dloubla tam, kde tušila měkké maso mrtvého. Predátor pootočil žlutou zornici směrem k bezvládnému tělu a stačilo mu jen natáhnout mohutný krk, aby je sevřel v mordě. Mama We vstala a oklepala si sukni, mezitím obojživelník i s nákladem zmizel. Dovolila krkavci přistát zas na svou paži a na to odešli zpátky pryč vlhkými chodbičkami. Pták krákal.

* * *

Sotva dorazila do Věštírn, pavučiny se už v koutech tetelily ze strachu z nebožtíka, který nechtěl najít klid. Ležel ve sklepe. Po zeleném poslu tu zbyla jen odklopená odpadní mříž; puch tlení byl téměř nesnesitelný. Z mnohých záhybů suknice vylovila dlouhou naostřenou kost a bez zaváhání ji vbodla mrtvole do tichého zbytku srdce. Když ji vytáhla,

rozlil se po bledém hrudníku černý hnís. Krkavec jej chtěl hned ochutnat, ale Mama We ho dřív popadla za hrdlo a jediným zkušeným pohybem připravila o hlavu. Poté nechala jeho krev kanout do rány na prsou. Zpátky do těla nasoukala krákající duši.

„Jaký bylo tvý jméno?“

„Ash...“ zašvelel dech duše.

„Dobrý jméno pro zdechlinu,“ zachechtala se a vyňala z výstřihu jedno své objemné ňadro.

Začala tiše odříkávat slova, kterým by žádný člověk bílé barvy kůže nerozuměl, a těsně pod bradavkou se hrotem kosti řízla. Naklonila se k Ashovi a dala mu sát svou krev, jakoby to bylo mléko. Černá matka a zsinalý syn.

Rozklad ho kouzlem opustil, ale srdce znovu bít nezačalo. Zvolna se posadil a rukama přešel po svém znetvořeném obličeji a potom se na ně zahleděl. Byly mrtvolně bledé. Pokusil se něco říci, ale hlas zůstal v říši mrtvých. Mama We zatím setřela prstem trochu temného hnisu z jeho hrudi a na záda mu jím nakreslila hadí vzor. Klikatý jako lež. Pomohla oživlému vstát; očima zmateně klouzal sem a tam. Vyvedla ho ze sklepa nahoru do věštiny až za těžký závěs, kde skladovala čáry a jiné podfuky.

„Tři dary ti dám, takovej je postup rituálu, ale neboj, vzhledem k tomu, jak málo duší se odváží přijít za mnou, nijak zvlášť tím netratím.“

Začala se přehrabovat v policích a nešetřila kletbami, když se na ni tu a tam harampádí sesypalo. Vypadalo to tu jako ve skladu hollywoodských trikařů a mnohé ze zde uskladněných věcí neměly ani cenu životů jejich původních majitelů. Nakonec se k němu vrátila s podlouhlou krabicí a vyřezávanou africkou maskou z černomodrého dřeva. Masku mu nasadila se slovy: „To aby se mi z tebe nezvedal žaludek.“

Přilnula k obličeji, jakoby zapustila kořeny hluboko do tkáně.

„Neměj strach, druhej dáreček ti pošmakuje víc.“

Otevřela krabici.

„Tahle katana je asi jenom bůh ví z jakýho katalogu, ale musí ti stačit, panáčku.“

Ash meč opatrně přijal, ustoupil od černošky a několikrát obratně máchl. Čepel hrozivě zvonila, když krájela vzduch.

„Postačí...“ zamumlala Mama We a promnula si dvojitou bradu.

„Ten třetí dárek mě možná bude mrzet, protože mi tě může vzít. Seš ko-

neckonců první sluha po stu letech, kterýho bych mohla mít, ale co... Všechno má svý pravidla. Dobře, daruju ti pomstu!“

U dveří cinkl zvonek.

„Zůstaň tady za závěsem, mám zákazníka.“

IV.

Usadil jsem se a na malou chvíli nechal tělo přijmout pomalý tok vteřin. Myšlenky se přede mnou rozproudily jako hučící míza a vztyčily kárající ukazovák, jehož nehet se mi vzpříčil v mysli. Jak jsem se ho snažil zapudit, propadl jsem se až k samotným kořenům paměti. Vzpomínal jsem na tváře z modrého dýmu a temnotu, jedna ta tvář mohla být i má, a na svět z výšky, na jazyk chladného plamene plný zapomenutých slov, která byla jako popel – bez života. A zase ta tma. To jsou mé nejstarší vzpomínky. Pokračují tím, že stojím, ne víc než tříletý chlapec, v koupelně na stoličce a matka mi čistí zuby. Vrací se mi ten pocit prázdna, když jsem si tehdy uvědomil, že před tímto okamžikem není nic kromě přeludů. Vstoupilo mé vědomí do těla až nějaký ten rok po narození? Jsou ty řeči o nesmrtelné duši přece jen pravdivé, nebo to byl jen sen? Jediný sen, první ze všech, co utkvěl až dodnes? Zvláštní náhoda. Věřícího to ze mě tedy rozhodně neudělá.

„Ashley?“

Slečna Kozłowska mě ze zadumání vytrhla, byla už upravená po té ranní rozcvičce.

„Hmmm?“

„Mírzím do kostela.“

Na pámbíčkářku obcovala podezřele ráda; o promiskuitě ani nemluvě.

„Taky jdu ven.“

„Se mnou?“

„Je mi líto, ale v tomhle se naše cesty rozcházejí.“

Tak mě napadlo, kdyby se dozvěděla o mém předchozím zaměstnání, s určitostí bych osaměl.

* * *

Unc s Maselem pospolu pokuřovali opium. Ruce pokryté škraloupou zaschlé krve, rozvalovali se po omšelých, oškubaných poduškách a stejně jako dým, vlnil se z jejich úst i hovor.

„Nějak ti, Uncu, nechápu, jak se to mohlo stát. Kterak se vznešený a mocný lid vzešlý z lůna samotné matky Země nechal zapudit tou směšně neduživou lidskou chátrou předčící nás jen svou mrzkou schopností množení? Odešli jsme bez boje, jen tak ustoupili! Vzdali jsme to docela zdarma!“

„Dva za cenu jednoho?“

„Tak nějak asi...“

„Možná, milý Masele, je národ ze Sídhe předurčen pouze k trápení lidské rasy, nebo náš čas jednoduše minul, stačí si vybrat.“

„Tohle nepřijmu ani za lože s královnou Medb!“

„Kazíš mi rauš.“

„Ha! Já vím, vím, kudy se had klikatí. Lidé by se nikdy neodvážili vytlačit nesmrtelné zpod slunce do šeravých útrob, střev světa. Ne, ctili nás a obětovali nám, jak země plodila pro jejich obživu, našemu lidu patřil dík a dobře tomu tak bylo. Měli strach!“

„Vím, kam míříš. Bylo to tak, než si uvědomili jediného boha, jenž dlí mimo tento svět, jeho mnohé oči jsou hvězdy a v plicích hvízdá mu vakuum. Všemohoucí vesmír, Hospodin! Je otcem lidí, vždyť jejich duše právě z kosmu přichází. Duše, dech širého prostoru je tou jejich předností. Je tím, čím nás společná Matka obdarovat nemohla, jsme sice věční, ale život patří našim lidským příbuzným. My známe jen chlad. Propadli jsme se do bájí, protože člověk zapomněl s vírou v Otce na rodnou krev i na Matku. Zbyla nám jen nenávist.“

„A msta, Uncu, msta!“

„Dobře tomu tak.“

V.

Tou hodinou mi hlad sevřel žaludek studenými bříšky svých prstů, ale já si zakázal ho ukojit. Čistota střev je i čistotou ducha. Pravděpodobně...

Bloumal jsem městem, prošlapával jsem podrážky o chodník posetý odpadky a dumal. Ale o čem? Kdyby se mne někdo optal, nevěděl bych co říct. Snad o rovnováze, křehkém poměru sil a především o smrti. Smrt je vlhké a chladné místo, viděl jsem ji už tolikrát, častěji než zrození. Ukončil jsem víc životů, než kdy budu schopen zplodit. Už je to tak, jsem hrdina z morzakorů. Šestákový vrahoun.

Vždycky jsem o všem příliš přemýšlel, o svém životě nejvíc. Není tedy divu, že jsem, chlapec nuzného původu a bez talentu, který by stál

za zmínku, shledal, že mě nic skvostného v budoucnu nečeká. Žádné štěstí, jen protloukání se od deseti k pěti. Kvetl ve mně hněv a kynul až k zoufalství, k nenávisti ke všem lidem, kteří tuto bezútěšnou společnost, prašivou civilizaci, vymysleli. Ke každému, kdo se podřídil. Od hněvu k vraždě je blízko a já ji hltal, co hrdlo dovolilo; bohužel, jak je člověk člověku bratrem, tak je bratr bratru vrahem. Služby, které jsem se rozhodl světu poskytovat, jsou v určitých kruzích velice žádané, a tudíž výnosné. Nikdy jsem si na bídu už nevzpomněl, jen jsem chtěl být lepší a lepší, dravější. Začal jsem se zhluboka nadýchávat východních nauk umění boje, filozofie sebeovládání, promítal jsem si sebe do podoby samuraje. Paradoxně právě tady přišel zlom. Duchovní i tělesná kázeň zchladila palčivou nenávist. Postupně mne krvavá horečka opouštěla, až po ní zbyla jen otázka, kterou neustále trávím a zase vyplivuji. Jediná otázka. Dokážu sám sobě odpustit ta zvěrstva, než mě ojíní čas?

Dnes jsem pouhý japanolog, který by rád zapomněl, ale vím, že drak dřímá a má vina je dým, co stoupá od jeho nozder. Jsem zrůda a patří mi peklo, ale nechci a nebudu kňučet, tím nic neodčiním. Kdyby tak nějaké to peklo bylo...

Přes oči mi přeletěl nápis. Chtěl jsem jej vytěsnit stejně jako ty tuny ostatních, které jsem cestou minul, ale cosi ve mně ukončilo zahloubanou chůzi a otočilo to mou hlavou směrem ke zchátralé barabizně. Písmo na štítě bylo už značně vybledlé, přesto však dávalo tušit svou původní zelenou barvu. Věštírna, matně hlásalo. Budoucnost uprostřed slumu? Povedený vtip. Nevěda vlastně ani proč, vzal jsem za kliku, nad veřejí zacinkal malý zvonek, vstoupil jsem a s následným zabouchnutím mne vcuclo tma. Propadl jsem se do snu o šeru a o těžkém sladkém kouři.

Vesmír si zívá, a tím mne vyplivl před kulatý stůl, kde mezi línými prstenci dýmu seděla ta nejkulatější černoška, jakou jsem kdy viděl.

„Mama We tě vítá ve svém skrovném doupěti kouzel.“ Samet jejího hlasu mi rezonoval na bránici. „Jen si sedni, abys mi snad nevynesl spaní.“

Omámeně jsem poslechl hypnotizován ještěřčím náhrdelníkem na jejím tlustém krku, plazí oči na mě smaragdově mrkly.

„Máš na čele vyřezaný těžký viny, panáčku,“ zamračeným pohledem mne zpytovala, div jsem se nerozbrečel.

Z úst se mi začala soukat pravda a jen horko těžko jsem ji za nožičky táhl zpátky.

„Mám... mám hrozný sny,“ podařilo se mi vykókat.

„A ty se divíš?“ Měla mě přečteného jak včerejší noviny. „Chtěl bys asi poznat, co ti zejtrky přinesou za dárečky, co se ti tvý sny snažej říct?“

Čekal jsem, že vyloví karty nebo se vytasí s křišťálovou koulí, ale ona jen něco přisypala do misky na stolku, ze které se celou dobu jako kobra vlnil nazelenalý kouř. Než jsem si stačil pořádně uvědomit, že celá místnost je podezřele navlečená do zelené, zakalil se mi zrak. Vědma pronášela cosi, čemu jsem nebyl s to rozumět, okolo mne se zasvíjeli hadi a já nejspíš omdlel.

* * *

U dveří cinkl zvonek.

„Zůstaň tady za závěsem, mám zákazníka.“

Mama We zmizela a já jsem se cítil poněkud nesvůj. Přesněji řečeno, necítil jsem vůbec nic, ani srdce bít v prsou. Zlehka a opatrně jsem poodhrnul závěs, má ruka mi přišla nepřírozeně bledá, dokonce hrála do zelena. Až teď jsem zjistil, že se dívám skrze štěrbinu v čemsi na mém obličej. Naproti černošce unaveně a sklesle seděl mně neznámý muž asi tak čerstvě po čtyřicítce. Zachytil jsem rozhovor.

„Řekla mi, že zabili jejího přítele. Byla dost hysterická, ale podařilo se mi z ní dostat, že než se to stalo, byl někde ve slumu u věštkyne a protože jsem široko daleko na jinou věštírnu nenarazil, tak jsem tady. Kudrnaté dlouhé černé vlasy, vysoký asi jako já, nebyl tu u vás?“

„Jó, navštívil mě. Rozhodně jo!“ pokrčila holými rameny.

„Jmenoval se Ashley Young. Takže dál, nesvěřil se vám s nějakou tou špínou, kdo by po něm mohl jít, nebo tak něco? Však víte...“

„Ne, nesvěřil, ale já mu ukázala, co ho čeká, pane Darrowe. A taky tuším, co čeká tu rezavou bledulku.“

„Jak víte...?“

„Kušuj, čmuchale! Sem starší, než ty kdy budeš, zasloužím si nějakou ten kus úcty. Ještě jsem nevykoumala úplně všechno, ale trocha klidu na práci dokáže zázraky.“

Muž jí chtěl podsunout bankovku, ale ona ji gestem ruky odmítla.

„Vypadáš jako rozumnej mužskej, panáčku. Necháš mně tu číslo a budeš čekat a dávat majzla na tu holku, snad budu dost rychlá. Bereš?“

„Na to si plácneme, matko.“

Chtělo se mi zvracet a řvát naráz, chytil jsem se za hlavu. Před očima se mi rozkomíhaly mžitky a nepomohlo mi ani, že jsem je zavřel. Prudce jsem klekl.

Oči jsem zase otevřel, až když mi hlava přestala třestit. Seděl jsem ve svém bytě a nade mnou se skláněla Val a dávala mi tím na odiv svůj úchvatný dekolt, ale já jsem se na něj nějak nemohl soustředit. Políbila mi čelo.

„Tak jsem zpátky, miláczku. Kdepak ses toulal ty?“

„Byl jsem asi ve slumu u vědmy, i když si tím teď nejsem vůbec jistej, nebo co...?“

Zasmála se a já se k ní nesměle přidal. Rozhodl jsem se tu podivnou příhodu vystrnadit z mysli. Pro jistotu. Budoucnost se stejně změnit nedá.

VI.

Když déšť padává na rozpálené střechy a mraky halí svět do přítmí; když noc orámuje světa obraz, hon začíná. Pneumatiky sviští po asfaltu, až pod nimi vybuchují kaluže. Tmou plují dva body světla a podvozek jiskří tím napětím.

Když prach postříbří stíny na nábytku v malé dusné kanceláři; když zvonění telefonu rozsekává černé ticho na kusy, hon začíná. Ruka, která sluchátko zvedá, je jistá, ale hlas z aparátu ji dokáže roztrást.

„Pro Krista, Mama We, u ní doma?“

Sluchátko dopadá na parkety a drát je jen chabě nadzvedne. Kroky, jak mění se v běh, roztepou kakofonii rozčileného srdce.

Trýznivě křivý je svět za svitu lamp. Kola pod sebou smýkají cestu, ona však ubíhat nechce. Není čas.

Boty kloužou po zvlhlých kočičích hlavách a dech si sýpe, jakoby chtěl snad zapískat. Studený vzduch pálí v chřípí, ale průdušky po něm lačně lapají. Jak pozdě už může být?

Cíl mají stejný, však cestu jinou, dva muži, které drtí strach. Až když ručička hodin dotlačila náklad minut ke své sestře, setkali se, každý v ruce zbraň. Na vražednou vteřinu strnuli proti sobě, než ten mladší zakřičel: „Policie, odhodite zbrani!“

„Jsem soukromý očko, ty blázne. Musíme nahoru!“

Mladík chvilku tápal. Od střechy přímo mezi ně dopadl kalich, rudé krupějky posely kousek chodníku tam, kde přistál.

„Tak hni sebou, ucho!“

Poslechl.

Dveře bytu číslo 602 měl průvan právě na hraní. Vtrhli dovnitř jako uragán, jenomže scéna tam přichystaná jim krutě srazila hřebínek.

„Svatá matko!“

Na stěně proti vchodu byla přibita žena. Z rány mezi žebry proudil již jen chabý zbyteček krve, co jí v těle zbyl.

„Val...?“ policista si rval vlasy.

„Ukřižovali ji na zed’? Proboha!“

Charlie Darrowe, tohle jsi ještě neviděl.

* * *

Vzduch byl sytý elektřinou. Zářivky vedly marný boj se stíny v této spoře do světla oděné místnosti. Prázdné, až na schody, jazyk vyplazený do dalších pater. Opuštěné, kromě dvou zvláštních postav. První stál u paty schodiště, nahý, jak jen jeho bledé tělo mohlo dovolit. Prstýnky deštěm zvlhlých dlouhých vlasů v plném černém klasu točily se kolem neměnné temně modré masky. V rukou pevně sevřenou třimal ocel katany. Čepel se netrpělivě chvěla. Do šera vrcholu schodů byl vpitý druhý účastník sousoší. V elegantním fraku halil svůj zrak tmavými skly brýlí. Vlčí úsměv vystupoval z příšeří napodobuje pablesk krejčovských nůžek, které ten muž před sebe pozvedával. Ticho opanovávalo toto místo rušené jen šmejděním krys a vzdáleným hukotem průtrže mračen. Přízrak ve smokingu se uklonil.

Vrhli se na sebe se řvoucí vervou. Modré jiskry zavířily, jakmile nůžky sevřely japonský dráp, předlouhý spár Jamamby. Piruety, výpady a kryty; znovu a znovu se siluety soupeřů míhaly po popraskaném zdivu mezi nápisy barev ze sprejů. Schodiště strmě vedlo boj výš a výš. Na střechu. Pódium posledního představení.

Děšť již odešel vlašit jiné horké hlavy. Panorama noční metropole objalo soky a vyzvedlo střešní piedestal do říše hvězd. Matný lesk řeky se jako záložka v příběhu klikatil mezi světýlky milionů oken, pojlil i dělil dvě města.

Přímo na okraji propasti, nad řekou, se elegán zastavil. Udýchaný a s vítězoslavným úšklebkem. Nahý lovec vyrazil ke smrtící zteči. Už rozeznal svůj odraz v zrcadlovkách, už chtěl maso krájet od kosti, když tu se jeho cíl naznak a se strašlivým zachechtáním zřítil dolů. Do chladné vodní náruče. Samuraj se zastavil a pomalu pohlédl rozšířenými zornicemi na hloubku pádu, nebylo nikoho, kdo by četl zmatek v jeho očích.

Ozvaly se kradmé kroky. Tak přece! V blesku otočil hlavou, čímž mokrá hříva zavlála, až ji drobné kapky vody setrvačností opustily, aby spatřil dalšího hráče se smrtí. Stál jen kousek za ním. Nemožné! V těžkém černém kabátě, který sahal těsně nad okované boty, vlas ulíznutý a stažený do drobného culíku, zhluboka lokal obsah mosazného kalicha. Pak jej ledabyle mrštil do tmy. Na bradě mu ulpěla rudá kapička, ale on ji tam nechal být. Dřív než ostrí mohlo opsat zvonivý oblouk, dřív než mohlo otevřít tkáň a polechtat tepnu, skočil vrah za svým druhem v chladný vodní hrob.

Pronásledovatel opět osířel a třpytivé kruhy na hladině mu s výsměchem mávaly nashledanou. Neotálel. Jílec protočil mezi prsty tak, aby čepel mířila z dlaně dolů k zemi, pažemi máchl vzad a na to skokem pokračoval v lovu.

Všechny tři je voda vzala a nesla k zúčtování.

VII.

Znal jsem Younga z dřívějška. Prvotřídní specialista na mokrou práci, zaslouží-li si to vůbec ocenění. Mně ani jiným se nikdy nepodařilo schrstit proti němu jakýkoli důkaz, jen domněnky a svědectví lidí, kterým se nedá věřit. Později jsem zaslechl, že pověsil to povolání na hřebík, ale přišlo mi to stejně zaručené jako zmrtvýchvstání. Teď někdo pověsil na ten hřebík jeho a taky holku, se kterou chodil. Skvělou holku. Víím to, já ji měl, jednou jsme se spolu podroušili až do postele. Dostali ho dřív než ji, prosila mě, abych do toho začal strkat nos. Nevím proč, když je její bratr fízl, jak jsem zrovna zjistil. A já tu stojím spolu s ním jako tvrdé y a civím na její mrtvolu přibitou ke zdi. Probodnutou mezi žebry jako tělo Kristovo. Široká strouha krve vedoucí přes břicho, klín a stehna na tapetu a odtud až mezi spáry kachlí na podlaze jasně mluvila o vykrvácení. Bastardi!

„Procz to kdo udielal? Procz?“

Mlad'as byl naměkko, ostatně – čemu se divit, ani já nejsem z kamene. Jsem spíš okoralejší chleba.

„Její šamstr měl dost temnou minulost, i když bych řekl, že v tom to nebude. Mafie obvykle nepřitlouká lidi na stěnu jen proto, že viděli, co neměli,“ připomněl jsem se mu.

Ohnal se po mně usazeným pohledem. „A vy jste kdo, kromě toho, zie soukromý czmuchal?“ hlas se mu třásl a já jsem se bál, aby ze samého žalu neprovedl nějakou nepředloženost se svou bouchačkou.

„Charlie Darrow. Jsem...“

„Blízký prázitel našeho serzianta,“ doplnil mne.

Nebylo to poprvé, co mi mé známosti usnadnily život. Přestal si mě všímat a já mu za to byl neskonale vděčný. Rozhlédl jsem se. Všude čisto, žádná stopa zápasu, okna zavřená. Hned mi došlo že laborka tu také nesklidí valný úspěch, přesto jsem se obrátil na policistu: „Kozlowski, že?“

„Ano.“

„Měl bys asi zavolat na oddělení, aby sem někoho poslali pořádně to tu prošacovat.“

„Máte pravdu...“

Opatrně, tak aby nenechal otisky, zamkl dveře a odešli jsme po schodišti dolů k jeho autu.

Zatímco hovořil do vysílačky, vyštrachal jsem kapesník a zvedl ten kalich, který jsme tu předtím ve spěchu nechali.

„Vzkaž, ať se podívají i po střeše.“

„Strzesze...?“

„Tahle nádobka, vzpomínáš? Ani jediné okno nebylo otevřené, pokud vím, tak odkud jinud by nám přistála do klína?“

Přikývl a zprávu vyřídil. Potom mne ji nechal strčit do igelitového pytlíku, kterých měl v přihrádce na palubní desce slušnou zásobu.

„Co takhle kafe?“

S dost nepřítomným kukučem souhlasil.

* * *

„Túatha Dé Danaan. Zdrogovaný svině! Nesmrtelný svině!“ Mama We třískla pěstí do stolku, až čadící miska nadskočila. „Zfetovaný irský prasata...“ promnula si skelné, krví podlité oči a pak do dlaní složila své upoceně čelo.

Budoucnost je vždy mlhavá a ráda ukazuje jen náznak, ne jak to všechno skončí. Je zrádná jako moře. Jako Túatha Dé Danaan. Je mnoho

toho, co věky zasněžily, a jen málokdo se chce závějemí drát k minulosti, k pochopení. Severští elfové, duchové indiánů, dryády, Najády nebo nymfy; tisíce jmen i podob sličnému lidu lidstvo přisoudilo, pouze časem přestalo věřit. Zapomněli na děti Země, na vlastní příbuzné.

Poslala svého sluhu do náručí další smrti. Nemohla a nechtěla to tak nechat.

„Túatha Dé Danaan, nejmstivější hltači krve! Co hledáte v Novém Světě, vy vykastrovaný zkurvysyni!“

Ve vidině zahlédla skladiště plné beden, pokusila se vybavit si něco bližšího. Šumění. Nějaké šumění. Ne, to hučela řeka!

„Doky!“

Vytočila jeho číslo, dnes podruhé.

„Zvedni to, ty zsranej flákači!“

„Kancelář Charlieho Darrowa...“

„Doky u řeky. Jsou v docích u řeky!“

„To jste vy, Mama We?“

„Neptej se tak pitomě a zvedni prdel. Svou i tu toho přistěhovaleckýho božího hovádka!“

* * *

„Jo, kde asi jsou ty časy? Do srabu se propadly, do toho srabu, ve kterém teď žijem.“

Káva byla odporná skoro jako rybí tuk a ten hošan mě vůbec neposlouchal, jen tak tupě zíral do okna. Ale co bych po něm taky mohl chtít ve čtyři hodiny ráno?

„Nebylo jí ani pietadvacet...“ má ubohá kancelář ještě ubožejšího detektivního úřadu evidentně nebyla tou pravou kávou, aby se dal trochu dohromady z toho šoku.

„Jsi věřící, nebo ne?“

„Samozřejmě.“ Čekal jsem vpravdě horlivější odpověď, zatímco on mluvil se zanícením lenochoda.

„V tom případě nechápu, proč tolik věšíš hlavu, když je teď tvá sestra s andělíčky na kůru?“

„Znal jste ji, zie jo?“ z mého popichování si, jak vidno, nic nedělal.

„Nijak zvlášť dobře, abych se přiznal i bez mučení. Je sice pravda, že mě prosila, kvůli staré známosti, jestli bych nezkusil vypátrat, kdo se-

jmul toho jejího, ale jinak málo toho bylo, co jsme spolu měli.“ O té jedné noci na společném loži jsem raději pomlčel. Především z piety.

„Zaplatila vám?“

„Rozhodně mi nezůstala nic dlužna. Ani v nejmenším,“ neubránil jsem se drobnému pousmání.

„Vám volala taky jako mnie przedtím, ...“

„Než ji zabili?“ pokusil jsem se mu to usnadnit. „Ne, dostal jsem hlášku odjinud.“

„Ale? A odkudpak?“ patrně přece jen přicházel k sobě, podle toho typického tónu, jakým mluví polda se soukromým očkem.

„To bys mi nevěřil, chlapče,“ pozdvihl jsem káravě obočí, až kluk zatáhl hlavu mezi ramena. „Ostatně, mám tušení, že se brzy zase ozve.“

Dopil kávu, opřel se rukama o kolena a ospalým pohledem zpytoval moji pracovní rezidenci.

„Je to dost nic moc, ale jsem tu kolikrát častěji než doma,“ komentoval jsem jeho počínání.

„Můžu si zavolat?“

„Ale jistě, beze všeho.“

Zanechal jsem ho s telefonem samotného a odskočil jsem si za potřebou.

Přivítal mě pár novinami: „Volal jsem na stanici, mají pár výsledků.“

„Sem s nimi!“

„V celém bytie ziádné otisky, bohuziel. Strzecha je na tom obdobie. Ale co je zajímavé, v chodbách, na schodishti i na té strzesze byla nalezena spousta malinkých úsztipků oceli. V domie ze sousedstva nikdo o niczem neví, nikdo nic neslyšel.“

„Jak jinak... A kalich?“

„Opiet bez otisků. Krev v niem samozrzejmie její.“ Sklesle si sedl zpátky na židli a zrak upřel kamsi do rýh mezi parketami.

„Co pitva?“

„Zatím neprobíehla.“

„Úštipky oceli, hmm?“

Smysl mi nedávalo vůbec nic, vlastně jediné, čeho jsem se mohl chytit, byla bláhová víra v Mama We. Opravdu příklad vytríbené kriminalistické práce. Jenomže tohle je asi tak tuctový případ, jako já jsem tuctový milionář.

„Jak jste se k tomu vůbec dostal?“ přerušil Kozlowski mé rozjímání.

„Máš na mysli k soukromému čmuchalství?“ srkal jsem už druhou kávovou břečku.

„No, dalo by se jistě předjímat, že jsem byl dřív fízl zrovna jako ty, ale opak je pravdou. Nerad se nechávám organizovat, zvláště pak státem. Jsem plebejec od narození a poctivec s nevalnou budoucností, jiní na mém místě by jistě zkusili dráhu zločince, která je bezesporu výnosná. Já bych to ale nepřenesl přes srdce. Peru se s tímhle červavým kouskem vesmíru zvaným svět, jak jen umím. Nikdy jsem si ani na pouhou chvíličku nepomyslel, že bych jej dokázal změnit, a čím jsem starší, tím mne to víc a víc unavuje, ale zlomit se tím nedávám, někdo to přece dělat musí. Nenechám to na nějakém břídilovi.“

Vzápětí mi holobrádek skočil do řeči: „Rzíkejte si co chcete, ale sviat se zmienit dá, pokud tomu i Bůh bude chtít.“

„Opravdu? Nevím jak všemohoucí, ale ty i já máme dáno po téhle zemi chodit takových, bratru, sedmdesát let. To není právě mnoho. Když si uvědomíš, s jakou rychlostí nás roky míjejí, sotva se stačí ohrát v kalendáři, zjistíš, že je to zatraceně málo. Jak dlouho ti v kapse vydrží sedmdesát babek, ha? Společnost je příliš velký a rezatý stroj, než aby se za těch pár let začal točit jiným směrem. Kdepak, my se můžeme pouze snažit udržet všechnu špínu a kal v únosných mezích. Staráme se o rovnováhu, chápeš?“

„O rovnováhu...?“ Zahučel tak smutně, jako to dělává průvan v mé peněence.

„Život mě naučil nedělat si zbytečné iluze. Na druhou stranu mi také vstúpil, že všechno, i to nejnepravděpodobnější, je možné.“

Zazvonění utnulo moji zповěď, takže jsem raději zvedl sluchátko. Kozlowski mne vyjukaně sledoval.

„To jste vy, Mama We?“

Zavěsil jsem a měl jsem co dělat, abych se nerozchechtal.

„Kdo to byl?“ chtěl hned vědět.

„Jedna moje známá vědma.“

„Vy se radíte s viesztkyní?“

„Když mi dokáže prozradit, kde najdeme naše muže, tak ano.“

„Snad jí nevierzíte?“ díval se na mě, jako bych byl snad mešuge.

„Hochu, věděla, že jsi tu se mnou, a popsala tě tak dokonale, až bych jí zbaštil cokoliv. Třeba i to, že JFK osobně krouhnul Marilyn Monroe, tak sebou hod’!“

VIII.

Mama We zavěsila a dým ji znovu strhl časem vpřed.

Golfským proudem se nesla ozvěna vzdáleně tichého zpěvu. Žal, touha i hněv zachvívaly hlas přes mosty vln a příbojů, dráždivě objaly temnou posluchačku schovanou kdesi mezi vteřinami a zdmi dnů. Spatřila hejno labutí letět tak nízko nad oceánem, že se podobalo mořské pění. Zlatými obojky a řetízky byli ptáci poutáni k sobě a k vozu bez kol, bez opratí. Na žlutém listu s opeřeným spřežením, slunce září neodhalena, nechala se vést paní bílá v průsvitné říze. Vlasy košaté jako staleté duby v posvátných hájích, s blankytně neprostupným pohledem byla nádherná. Vichry přijaly tu čest, býti posly její písně. Strašné to bylo poselství.

Černá vědma se odklonila od vidiny coby od výhně zlých zpráv. Chraplavě sténala s varováním palčivě vypáleným v hlavě přímo za očima. Podařilo se jí ochromeně vstát. Rozrušením si třela spánky a syčela hadí řečí, že se situace už jen stěží dá ustát. Dovolila si zoufat.

Do šeravého koutku složila své unavené kosti a usedavě přemýšlela. Co dál?

„Mám se krkavčí duše vzdát?“

Ze sklepa prchaly krysy.

„Zapomenout?“

Pavouci se skryli do nejhlubších puklin a drkotali kusadly.

„Nakopat tu její bílou hubenou prdel!“ plácla se do stehna.

* * *

Nespolkl mi to tak úplně, na věřícího člověka byl překvapivě skeptický. Ale na projížďku do doků mě vzal. Byli jsme tam za mrzkých dvacet minut.

„Zavolals posily?“

„Jesztie ne.“

„Tak s tím chvíli počkej.“

Neprotestoval. Nejspíš měl chuť, pokud tu vůbec někoho najdeme, vyřídít to v tichosti a bez zbytečných očí navíc. Téměř jsem mu to nezažlival.

„Jen nebuď zbrklík. Pokud to půjde, nejdřív se ptáme a potom střílíme, jasný?“ šeptl jsem mu, než za námi zapadla vrata.

Panovalo tu nebezpečné šero. S pistolemi připravenými jsme se jali to tu pročesávat. Na moment se mi Kozłowski ztratil, ale brzy mi ho ohlásilo nevybíravé klení.

„Pročpak se tak rouháme?“ popíchl jsem ho z dálky, ale přes sloupce beden jsem ho neviděl.

* * *

„Celý posraný Eriu se mi sem stěhovat nebude!“ lamentovala vědma když se na titěrném dvorečku za Věštírnou nasoukávala do omláceného Volkswagenu Brouka ustájeného pod plechovou stříškou.

Motor zarachotil a staříčkový automobil vyvezl černošku ze dvora. Ranním kuropěním se pak rozjela směrem k pobřeží. Prokličkovala ulicemi slumu, minula několik posledních skladišť na hranici města s pouští, dokud nakonec nenechala probouzející se metropoli za sebou. Pustina ji i s autem pohltila.

Písek a prach ve svíjivém tanci jako vířivé stožáry střežily krajinu, která ji obklopila až do nedozírna. Mnoho mil ještě zbývalo k moři.

Setkaly se na půli cesty. Brouk poskočil, zadýmal a byl už k nepoužití. Mama We ho nechala chladnout u krajnice, věděla, že v tuto chvíli je jí stejně k ničemu. Čekala. Paní Sídhe se tu někde musela skrýt překvapena nenadálým výpadem z cizí země. Vědma cítila její přítomnost.

„Tenhle kousek světa patří mně, bílá čarodějnice!“

Bez odezvy. Jen písek si sedl a znehybněl.

„Ty mýtická štětka!“ provokovala.

Mezi balvany roztroušenými jako drobty kamenného chleba všude po okolí začaly rašit výhonky mladých doubků. Velmi podivný úkaz v krajině, kde se uchytí leda kaktusy. Svádivá melodie snem zastřeného zpěvu provázela překotný růst nové flóry. Během okamžiku vědmu obklopil hustý hvozď plný nic dobrého nevěstících šerosvitů. Mezi mohutnými kmeny patinovanými lišejníkem, po měkkém mechu přihopkala laň. Obrovská a platinově stříbřitá vládkyně lesa.

Mama We si s opovržením a pohrdáním odplivla. Její slina zmizela v půdě, až ke klíčkům podrostu, a tam začala mokvat. Černošce se z hrdla vydral rytmus, který zpupně znásilnil melodii nesenou korunami dubů. Její zpěv byl temný, mámivý. Od místa, kde stála, přímo naproti lani, se rozšiřoval močál. Nejprve jako nevinný mokřad, ale vzápětí spousty stromů zetlely v rašelině a bílá laň byla obklopena bezútěšnou slatinou. Její štíhlé nohy i plece napadli odporní moskyti vzrostlí do velikosti dýní. Vědma si neodpustila uchechtnutí a vyzývavě se rozkročila s rukama v bok. Nechala se obejmout vlastním pralesem. Tropickým. Dusno a vlhko korunovalo její výzvu.

„Inu, krasavo, co dál sis přichystala?“ povzbudila neviděnou soupeřku.

Z rozložitých listů se jeden po druhém vznesli drobní motýlci s křídélky zlatavých barev a v kolísavém, tetelivém letu se semkli do velkého hejna. Jakmile se zastavili před Mama We, třepetání hmyzích letek zamrzlo uprostřed pohybu. Jejich seskupení utvořilo tvář spanilou jako oblaka a motýlí ústa se pohnula: „Proč? Proč ten bezdůvodný útok, černá ženo?“

„Bездůvodnej? Vidím dál, než soudíš! Dávno to je, co krkavčí duše odplachtila z Eriu před potupným osudem v Sídhe pod povrchem světa. Jenomže teď je krákavej král můj. Schoval se tu, kukačka v hnízdě lidských duší, a zapomněl, ale od nynějška je v mý moci. Novej svět patří mně, nemáš tady žádný právo! Už víckrát nebude král Túatha Dé Danaan stát po tvém boku.“

„Chci ho zpátky i se dvěma dalšími vyhnanci, nezastavíš mě.“

Z pralesních houštin se pružně a ladně vyplížil párek smolně černých jaguárů. Hmyzí tvář se rozprskla v kvapeném rozruchu prchajících křídel.

Zjevila v celém svém hněvu. Z modrých očí se jí klikatily plamínky a prskavé jiskry, ječící zpěv vyrval z větví záplavu listů, až vodopády zelených pablesků zakryly všechn prostor.

„Můžeš akorát tak kulový!“

Děšť listoví ustal. Královna seděla na nepředstavitelně kolosálním losu, lopaty jeho paroží lámaly větve jako suchý rákos a její píseň je vedla k útoku proti šelmám. Velké kočky dostihl strašlivý osud v drtící náruči smrti.

Sněhová krajina sežehla tropy mrazem a spálila stromy v holou planinu; z hladových vlků zavyl krutý hlad. Paní se rozlícením chvěla a s ní i melodie.

„Nepatří ti tu nic. Ani zima,“ chladně a s neotřesitelným klidem vědma procedila skrze zuby.

Severák zadul a smetl bledou čarodějkou z gargantuovského zvířete. Přes pláň se převalil ledovec svou neústupnou masou a na to odnesl vládkyni Túatha Dé Danaan zamrzlou v svém ledovém břiše pryč, tisíce mil až k pólu, odkud přišel. Zanechal tu jen dusnou písčitou poušť a samotnou černošku.

„Tak...,“ oddychla si Mama We. „Běhna jedna...“

Vzdálený pláč trýznivě zalkal.

IX.

„Niekdo nám je, kurva, vyfoukl!“

Přišel jsem blíž. Rázem mne polil pot vrchovatým vědrem. Byli oba bez hlav, ale to mě tolik nevzalo, ten ňouma si toho v samém rozčilení asi nevšiml. Jejich krev byla zlatá! Zlatá jako rolexky. Němě jsem ho na tu skutečnost ukazovákem upozornil. Brada mu klesla a zbraň vypadla z ruky, zaslechl jsem latinu.

„Vybodni se teďka na otčenáš,“ okřikl jsem ho tak důrazně, až zmlkl a zíral na mě jak na mesiáše. „Sežeň kbelík, koště a hadr, já se podívám po nějakých pytlích, tohle tady nemůžeme jen tak nechat!“

„Cozie?“

„Dělej co říkám! Dovedeš si představit, co by se asi tak stalo, kdyby tahle krev prosákla na veřejnost?“

„Co by se...?“

„Mord hadry, kluku! Jistí lidé by nás pak jako svědky nejraději nechali zmizet, aby se nic na denní světlo nedostalo. Nebylo by to poprvé ani naposled, to mi věř.“

Snad mne pochopil, protože se vydal hledat, co sem mu nakázal, a za takovou čtvrt hodinku jsme byli hotovi. Vytřeno, těla v pytlích.

„Hodíme je do řeky, s trochou štěstí je proud zanese do moře. Ještěže pršelo, voda bude mít příznivý spád.“

Mlčky jsme dílo dokončili.

„Jak daleko je odsud ústí?“

„Prziblizinie deset mil.“

„Hmm. Takhle brzo ráno si, doufám, nikdo ničeho nevšimne.“ Vyhnal jsem pot z rýh na čele a sledoval potápějící se pytle. „Pojď, zmizíme,“ chytil jsem nedovtipníka za límec a táhl ho pryč.

Pořád bezhlesně zíral na řeku.

Promluvil na mě až v autě, ruce se mu znatelně třásly. „Co byli zač? A kdo je stial?“

„Nemám páru, vlastně je mi to fuk. Nemyslíš, že bych měl radši řídit?“

„Já to zvládnou.“

„Seber se, hochu. Těžko říct, jestli kdy přijdeme na to, co se dnes v noci odehrálo, ale spravedlnosti bylo učiněno za dost, což nebývá pravidlem. Uvědom si, že mrtvola Ashe Younga se zatím nenašla, jestli rozumíš, co tím chci naznačit...?“

„Ale...“

„Morální nárok na pomstu je relativní věc.“

„Co ta vasze viedma, mohla by...?“

„Zapomeň na vědmu, je v tom stoprocentně namočená víc než my! Život musí jít dál, tak nastartuj a jedeme.“

Konečně poslechl.

* * *

Unc a Masel se celí promočení usadili každý na jednu bednu, co jich tu v doku byla přehršel. Unc, který přišel o kabát, si něco podrážděně vrčel sám pro sebe. Jeho kumpán, teď už bez zrcadlovek, se šťoural malíčkem v uchu a chvíli jazykem brousil po zubech, než konečně prolomil ticho: „Zatracené železné nůžky, mám úplně spálené ruce! Příště jsi na řadě ty.“

„Je ti doufám jasné, kdo to byl?“

„Manannan Mac Lir, aby mu řekou naplnil plíce až po okraj!“

„Tomu voda v plicích jen těžko jak uškodí, Masele, když už je mrtvý.“

„Co tedy s ním?“

„Snad zkrátit o hlavu, to je osvědčené.“

„Zkusit to rozhodně můžeme, Uncu.“

Unc se postavil a protáhl si kříž.

„Měli jsme se raději držet výhradně věřících, ti jsou alespoň jen hrrr do nebe,“ konstatoval.

„Možná...“ pokrčil Masel rameny a zahleděl se do nikam, přičemž si neustále mnul dlaně.

Seskočil mezi ně od střešních trámů. Každého jiného by ten pád na mnohokrát rozlámал, ale Ash byl už jednou mrtvý a takovéto věci se stávají jedině živým. Túatha Dé Danaan od něj odletěli jako kuželky při bowlingu. Pozvedl katanu před sebe, její špičkou se dotkl své masky na čele a pak se pomalu a klidně uklonil.

Oba dva naráz napřáhli ruce s dlaněmi vztyčenými a na tvářích jim zahrály zlovolné škleby. Vzduch se zatetelil žárem. Ale samuraj neváhal a svižnou otočkou se přenesl blíž ke kořisti. Kůže se mu začala škvařit, jakoby vběhl do dračího chřtánu. Nedbal toho ani na střípek vteřiny a Unc i Masel byli znovu nuceni unikat před zpívající čepelí. Dlouho ti tři kroužili okolo sebe, planety odsouzené ke srážce, než oba vrazi opět ve stejnou chvíli si sáhli do úst a pak vysunuli, coby polykači mečů, každý jednu dlouhou, zahnutou a do zelena kalenou dýku. Na to osvětlení vypovědělo službu.

Zaútočili. Tmou probleskovala ocel i zelený kov a exploze jisker připomínající vzdálený ohňostroj. Jak náhle střet začal, tak se i vytratil. Absence zvuku rozprostřela svůj široký háv po celé hale.

Od řeky se zvolna začalo šířit liknavé ranní světlo, odkrylo triumf a také porážku. Ash, zešířoka rozkročen a na mnoha místech zle posekán, shlížel na dva padlé. Z žádné jeho rány krev neprýštila, byť byla sebehlubší. Túatha Dé Danaan leželi svorně o hlavy kratší a krev, kterou tu prolévají, byla jako mamon a hadí náhrdelníky – zlatá. Pableskovala a zářila.

Samuraj setrval takto nehnutě po dlouhý čas, dokud nezaslechl vrata doku, vedená čísi rukou, se otevírat. Hbitě, jak to jen gekon dokáže, vyšplhal po dřevěném sloupu zpátky do trámové drže meč mezi zuby skrze otvor v masce.

Skryt v přítmí pod střešinou viděl dva muže prohledávající skladiště. Našli setnutá těla. Dlouho vyčkával sleduje strnule jak mrtvé odklízejí a zahlazují stopy; co spolu hovořili, ani nezkusil zachytit. Až konečně osaměl.

Zatnul katanu do sloupu proti sobě tak, aby ostří mířilo na jeho krk, a vzhlédl kamsi do stínů v klenbě. Potom si vlastní vahou a čepelí oddělil hlavu od trupu, jako to udělal předtím svým obětem. Podruhé mrtev svezl se z trámu a ve dvou kusech padal dolů, ale než se obě jeho části

stačily dotknout země, proměnily se v prach a na betonovou podlahu přistál jen černý krkavec.

Načechral si letky a prost chuti tu déle otálet, rozletěl se směrem nad řeku a dál, tam co je oceán.

X.

Zhruba tři dny po tom úděsném fiasku jsem ve své kanceláři načal láhev whisky. Přiznám se, že jsem ani na moment nezatoužil znát pravdu o té noci, koneckonců lidstvo je klidnější, když tajemství zůstanou tajemstvími.

Mama We se už nikdy neozvala a já ji tak rád zanechal; mladý Kozlowski se mi ztratil kdesi v propadlišti lidských shledání a loučení. A jak je to se mnou? Inu, střežím památky mrtvých a život jde dál.

Epilog

Krkavec letěl dlouho a sám. Na sever. Nejzazší sever. Mezi ledovce a sníh, do krutých vichrů a vánic, kde mezi horami ledové jezero zračí polární zář. Tam, pod tvrdou hladinou ledu, leží žena zakletá mrazem, žalostně bílá jako labutí píseň. Ňadra nehybná a oblé boky, navěky chladná i spanilá. Čeká. Právě k ní se pták snese, zkroušený duch uhra nut modří jejích doširoka rozevřených očí. Zobák marně tříští led, by mohl ty nádherné panenky pozřít, zatímco okolo něj běsní sněhové bouře. Časem i jej námraza pokryje a on teď věčně musí zde dlít; sousoší s pannou v zemi věčné zimy. Zkuste i vy, jako on, zapomenout.

Černý Lord – Ostrov mrtvých ryb: sborník povídek, hudební kompilace

Vytiskl a vydal Petr Hyt'ha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 9. publikaci, Plzeň 2011, vydání 1.,

kontakt: *Petr Hyt'ha, DiS.; Zадní cesta 9; 326 00 Plzeň*

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.

Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA.

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-8995-6

9 788025 489956